

România noastră

În urmă cu 100 de ani, români “cu inima română, de la oameni de stat cu o viziune de geniu, până la oamenii cei mai umili, mulți fără carte, și-au adunat, cu toții, gândirea și forța pentru a înfăptui un crez: unirea tuturor provinciilor românești.

România Mare, desăvârșită la 1 Decembrie 1918, nu ar fi fost posibilă fără fiecare dintre ei. Nu ar fi fost posibilă fără țăranii care, în satele lor din Basarabia, din Bucovina, din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, au continuat, fără întrerupere, să vorbească românește. Nu ar fi fost posibilă fără dascălii din școli și preoții din biserici, care au știut să mențină vii limba și credința neamului românesc. Nu ar fi fost posibilă fără jertfa pe câmpul de luptă a sute de mii de români în primul război mondial. Nu ar fi fost posibilă fără toți aceia care, cu enormă speranță și dragoste de țară, și-au exprimat prin vot voința de a se uni cu România: mai întâi Basarabia, la 27 martie 1918, apoi Bucovina, la 28 noiembrie, iar Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureșul la 1 decembrie 1918. România Mare nu ar fi fost posibilă, apoi, fără acei câțiva oameni luminați care au luptat, pe față și în culise, folosind vorba și condeiul pentru a convinge marile cancelarii occidentale să consfințească, prin tratate internaționale, alegerea făcută deja de români, și anume unirea tuturor provinciilor istorice românești într-un singur stat, România.

Prin îndrăzneală, riscuri și sacrificii, toți acești români, împreună, au făcut posibil momentul cel mai înălțător din istoria țării noastre. “Când un neam întreg gândește cu un singur gând și inimile a milioane de oameni palpită de o singură simțire – oare, este putere omenească care să-i stea împotriva?” a explicat

Nicolae Iorga, în câteva cuvinte, forța uriașă care a determinat formarea României Mari.

Înaintașii noștri ne-au învățat că dragostea de țară nu cunoaște granițe, că, lucrând împreună, suntem de neînving, că ambițiile personale sunt neînsemnate în fața interesului național.

În decembrie 1989, poporul român a determinat o nouă renaștere a României, iar prin aderarea la Uniunea Europeană în 2007, România și-a recucerit definitiv locul cuvenit în Europa. 2019 va fi chiar anul României în Europa. Atenția întregii comunități europene va fi focalizată pe țara noastră, care va deține Președinția rotativă a Consiliului UE în prima jumătate a anului.

România anului 2018 este diferită de cea de acum 100 de ani. A pierdut o parte din trupul său când a fost obligată să cedeze Basarabia și nordul Bucovinei în 1940, în urma pactului Ribbentrop-Molotov. Dar a rămas acea țară neimaginată de frumoasă, bogată și primitoare, iar românii sunt același popor plin de resurse,

străvechi și tânăr în același timp. În prezent, este un membru important, cu drepturi depline, al familiei europene.

Acum românii sunt răspândiți în număr mai mare ca oricând în lumea întreagă, plecați fie urmându-și inima, fie în căutarea unui trai mai bun. Rămânem însă cu toții români și, indiferent unde ne-am afla, la București, la New York sau la Beirut, indiferent de opțiunile politice, de succesele sau dezamăgirile fiecăruia, avem cu toții onoarea să purtăm România noastră în suflet și avem șansa să o reprezentăm cu demnitate și mândrie.

Și, mai presus de orice, nu trebuie să uităm excepționala lecție pe care ne-au oferit-o înaintașii noștri în urmă cu 100 de ani: uniți, suntem puternici.

Laura Mircea

Ministru consilier

Ambasada României în Liban

1 Decembrie - Ziua Națională a României

Ziua Națională a României comemorează Adunarea de la Alba Iulia din **1 decembrie 1918** și unirea Transilvaniei cu România.

Din 1990 este celebrată anual ca zi națională. **Ziua de 1 Decembrie 1918** încununează lupta românilor pentru Unitatea Națională și marchează momentul creării României Mari, comemorarea marelui vis al României Mari și al Unirii. Este și va rămâne un moment solemn, încărcat de semnificații. Potrivit tradiției bisericești și hotărârii Sfântului Sinod, în data de **1 Decembrie, Ziua Națională a României**, în catedralele și bisericile din țară și din străinătate, se oficiază slujba specială „Te Deum”, în cadrul căreia sunt pomeniți eroii neamului, datorită cărora a fost posibilă unitatea națională din 1918.

“...Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția sa stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici a unui om politic, nici a unui guvern, nici a unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan râvnit cu putere, din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-i călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit [...]. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-i da armătura teritorial-instituțională, care este statul național. [...]” Așa descria regretatul academician Florin Constantiniu, semnificația istorică a zilei de 1 decembrie 1918.

Mă despart de România 2800 Km și cei 30 de ani petrecuți în Liban. Sunt însă aproape de România pentru că, deși vorbesc în arabă și franceză, gândesc, scriu și iubesc în limba în care m-am născut și de care nu m-am putut niciodată despărți. Nu se poate trăi fără trecut. Și ca mine

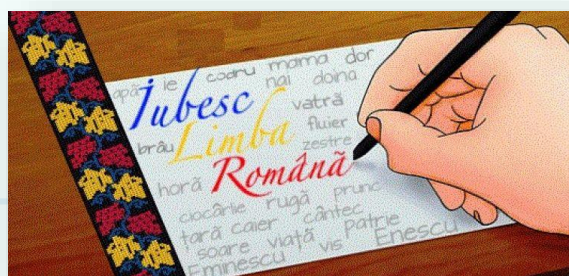
cred că sunt mulți români aflați în diaspora. Ceea ce ne face diferiți sunt simbolurile și valorile pe care le-au zămislit, ocrotit și transmis generații după generații strămoșii noștri. Iubitorii de Patrie. Steagul, imnul, stema, limba noastră, sunt referențiale. Al. I. Cuza a spus atât de simplu: “Steagul e România”. Am convingerea că noi, românii, suntem legați de ființa patriei prin tricolor, fiindcă el ne însuflă ideea de apartenență, de continuitate. Culoarele noastre trec peste timp. Au, se spune, peste 2000 de ani. Aparțineau dacilor și ne reprezintă spiritual, nu doar spațial. **1 Decembrie** este ziua străbunilor noștri, care au luptat să aibă această țară, această Românie care este și va rămâne pe veci în structura noastră sufletească.

Anul acesta se împlinesc 100 de ani de la nașterea României Mari, cel mai important eveniment din istoria neamului nostru, prilej pentru a ne reaminti că steagul românesc trebuie să fluture mereu și limba română să trăiască prin noi și prin urmașii noștri.

LA MULȚI ANI ROMÂNIA !

LA MULȚI ANI ROMÂNI !

Anca Cheaito, Beirut, Liban

Ziua Națională a României, 1 Decembrie, 1918 Veniți cu miile...

“Veniți cu miile, cu zecile de mii, - scria în apelul Consiliului Național din Blaj, care sublinia importanța istorică a actului ce urma să se decidă la Alba Iulia în perioada 18 noiembrie -1 decembrie, 1918 - E ziua când se va hotărî asupra sorții noastre pentru o veșnicie. Veniți și jurați că nedespărțiți vom fi și uniți rămânem de aici înainte ca frații noștri de pe cuprinsul pământului românesc, sub una și nedespărțită cârmuire.”

În ciuda scrierii și rescrierii istoriei Marii Uniri a României, în decursul a 100 de ani, de la convocarea unității naționale a tuturor românilor, la Alba Iulia în 1918, un lucru rămâne nealterat pentru mine - și anume “voința nestrămutată de unire”, acel țel suprem de unitate a românilor de pretutindeni.

Dovada împlinirii acestei unități se regăsește în etapele successive ale evoluției poporului românesc. Aș putea spune că de la Convocarea națiunii Române, de la Alba Iulia, în 1918, și până la decretarea zilei de 1 Decembrie, ca Zi Națională a României, de către Parlamentul Românesc, la 27 iulie, 1990, unitatea națională a atins cele mai vibrante trăiri pe care poporul român le poate exprima. La câteva luni de la emiterea Decretului-lege de Unire a Transilvaniei cu vechea Românie, în 1918, Regele Ferdinand și Regina Maria au întreprins un lung turneu prin Transilvania, pentru ca apoi, după solemnitatea încoronării lor la Catedrala

Reîntregirii, din Alba Iulia, la 15 octombrie, 1922, însemnele regatelor Transilvaniei, Bucovinei și Basarabiei să fie adăugate coroanei regale de oțel a regelui Carol I.

Cât de răsunătoare trebuie să fi fost cuvintele Regelui Ferdinand, când s-a adresat românilor, cu acest prilej: “Mă închin cu evlavie - spunea regele - celor cari, în toate vremurile și de pretutindeni, prin credința lor, prin munca și jertfa lor au asigurat unitatea națională, și salut cu dragoste pe cei care au proclamat-o într-un glas și simțire de la Tisa până la Nistru și până la Mare.”

Și cât de profunde trebuie să fi fost sentimentele românilor, când în zilele ce a urmat încoronării regale de la Alba Iulia, au avut loc o serie de manifestări la Arcul de Triumf, în București, la care au participat reprezentanți din peste 20 de state europene, din S.U.A și din Japonia, ca semn de recunoaștere internațională a noului stat unitar român.

Iar dacă ar fi ca istoria voinței nestrămutate de unire a românilor să se termine aici, ne-am priva cu toții, poate de cel mai glorios avânt în valorificarea și promovarea unității pe mai departe, pe care Regina Maria a României l-a făcut.

INEPUIZABILELE ALE REGINEI ROMÂNIEI

DISTINCȚII MARIA A

“Cât de minunată e puterea amintirii! Mereu și mereu pomenesc de ea, căci mă urmărește strania vrajă ce o au miresmele - ca o baghetă magică - de a reînvia imagini de mult uitate. Imagini ce amintesc locuri, chipuri omenești, cuvinte rostite, gânduri făurite. Visuri, frumuseți, încântare... Vraja amintirii!... Dar și mângâierea și dorul de tot ce-a trecut... s-a dus, pare-se, pentru totdeauna și nu se va mai întoarce și totuși e vie în inimă, de neuitat, comoara cu care trăim în toate zilele vieții noastre”, ne

mărturisește, răsunător, Regina Maria a României.

Născută la 29 octombrie, 1875, în Eastwell Park, Kent, Anglia, Regina Maria, sau Marie Alexandra Victoria de Saxa-Coburg și Gotha, a descoperit, prin propria-i putere lăuntrică, de-a lungul a celor 63 de ani ai vieții sale, că mărginitul nu este captiv în granițele lui, ci curge neconținut, pe mai departe, lăsând în urmă câte ceva din mărginirea lui, în orice moment al vieții. Bunătatea sufletească, dăruirea și afecțiunea nestrămutată a reginei Maria pentru România, țara sa de adopție, din 1893 și oamenii săi, au făcut-o pe Regină, în modul cel mai natural, să joace rolurile tuturor și să-și realizeze viața în infinit. Fiecare rol i-a adus câte o inepuizabilă distincție.

REGINA SOȚIE

Respectul acordat soțului ei, Ferdinand sau Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-

Sigmaringen, ca bărbat și mai târziu ca rege, care la rândul lui și-a exprimat respectul față de soția lui, pentru că și-a dat seama că are o înțelegere mai bună a lumii decât a lui, a convins-o, în cele din urmă, pe Regina Maria că ea și Regele Ferdinand erau "cei mai buni asociați, cei mai loiali camarazi, dar viața noastră se intersectează numai în anumite chestiuni".

REGINA MAMĂ

Căsătoria cu Ferdinand i-a adus Mariei șase copii, care au transformat-o într-o mamă exemplară: Principele Carol, Princesele Elisabeta și Mărioara, Principele Nicolae, Princesesa Ileana și Principele Mircea.

"Copiii mei erau punctul central al vieții mele. Femeile din rasa mea sunt mame pătimăse și nu ne putem închipui lumea fără copii. Toată munca, toată străduința și năzuința noastră n-au alt țel decât de a-i modela potrivit idealului nostru, de a-i face fericiți și de a le pregăti un viitor frumos", mărturisește Regina Maria în memoriile ei.

Princesesa Ileana, deși a fost al cincilea copil al Reginei Maria, a fost primul ei copil cu adevărat: Carol a aparținut țării; Elisabeta a fost fata lui Carmen Sylva; Maria sau Mignon a fost preferata lui Ferdinand, iar ea și-a adorat tatăl;

iar Nicolae sau năzdrăvanul Nicky bucuria bătrânului Rege Carol. Astfel, când Ileana s-a născut, Maria a acaparat-o, a ținut-o aproape și a devenit, prin ea, mama care își dorise mereu să fie. Maria a fost într-atât de mult „mama Ilenei” încât ceilalți patru frați au ajuns să fie chiar geloși pe sora lor mai mică. Cu trecerea anilor, cele două au devenit nedespărțite, iar legătura prieteniei lor a devenit indisolubilă

REGINA EROU NAȚIONAL ȘI LUPTĂTOR NEÎNFRICAT

Primul Război Mondial a determinat-o pe Regina Maria să participe activ pe front unde a încurajat raniții și soldații din cele mai fierbinte puncte de luptă. Ea a sfârșit prin a fi supranumită "Mama Regina", "Mama răniților" și "Regina-soldat". Ea devenit comandantul onorific al Regimentului 4 Roșiori, care i-a purtat numele și a cărui uniformă a îmbrăcat-o cu mândrie. Regina Maria a fondat Organizația "Regina Maria", prin intermediul căreia a dezvoltat o rețea de spitale în Moldova și serviciul de ambulanță. Nu numai că nu s-a temut, dar a privit apropierea de poporul său ca pe un privilegiu pe care alte capete încoronate nu îl aveau. Nicolae Iorga scria, în acest sens:

“Numai din adâncul disperării era menit acest neam românesc să se ridice la culmile spre care râvnise, și zilnica împărtășire a Regelui și Reginei cu imensă durere a unei națiuni zdrobite punea temelia morală a dinastiei, o prefăcea dintr-un respectat factor constituțional într-un element esențial al vieții naționale însăși.

“Oricâte greșeli - mărturisea Constantin Argetoianu, unul dintre criticii nemiloși ai suveranului de stat român - va fi comis regina Maria, înainte și după război, războiul rămâne pagina ei, pagină cu care se poate fâli, pagină care se va așeza în istorie la loc

de cinste. O găsim în tranșee printre combatanți în rândurile înaintate, o găsim în spitale și în toate posturile sanitare printre răniți și bolnavi. O găsim de față la toate adunările care încercau să facă puțin bine. Nu a cunoscut frica de gloanțe și de bombe, cum nu a cunoscut teama și scârba de molimă sau nerăbdarea față de eforturile așa de des inutile, provocate de dorința ei de mai bine. Regina Maria și-a îndeplinit datoria pe toate fronturile activităților sale, dar mai presus de toate pe acela al încurajării și ridicării moralului acelor care o înconjurau și care au trebuit să decidă, în cele mai tragice momente, soarta țării și a poporului său. Se poate afirma că,

în răstimpul pribegiei noastre în Moldova, regina Maria a întrupat aspirațiile cele mai înalte ale conștiinței românești. Prin modul cum a influențat în 1916 intrarea României în război și din nou în 1918, când aproape numai datorită ei, regele Ferdinand nu a ratificat dezastruoasa pace de la București, regina s-a așezat ca ctitorită a României întregite și ca una din cele mai mari figuri ale istoriei noastre naționale.”

REGINA DIPLOMAT POLITIC

După război, Regina Maria vizitează Franța și Marea Britanie, fiind trimisă de Rege și susținută de clasa politică, pentru a pleda cauza țării la Conferința de Pace de la Paris. Oricărui om politic român i-ar fi fost imposibil să egaleze puterea Reginei de convingere și bunul său renume în lume. Fără îndoială, România avea nevoie de cei mai buni emisari, pe lângă puterile victorioase, pentru a obține recunoașterea visului istoric al românilor: România Mare.

Într-o epocă în care implicarea femeilor în politică sau societate nu prea era prețuită, Regina Maria a cutezat să îi ceară omului de stat francez ajutorul pentru integrarea, după Primul Război Mondial, a Transilvaniei până la Tisa și a Banatului, în întregimea lui, ca părți ale României.

Talentul Reginei Maria în politica externă nu a fost folosit însă numai la reprezentarea țării, ci și în încercarea consolidării statutului de putere regională al României, prin facilitarea construirii unei rețele de alianțe dinastice: Principele Moștenitor Carol s-a căsătorit cu Principesa Elena a Greciei, Principesa Elisabeta s-a căsătorit cu Regele George al II-lea al Greciei, Principesa Maria, cu Regele Alexandru I al Iugoslaviei, iar Principesa Ileana, cu Arhiducele Anton al Austriei (după ce se încercase căsătoria ei cu țarul Boris al III-lea al Bulgariei și cu moștenitorul Tronului Spaniei). Regina și-a dorit și o căsătorie a Principelui Nicolae cu fiica Regelui Italiei, dar proiectul nu s-a realizat. În urma acestor alianțe matrimoniale ale Casei Regale a României,

Regina Maria a fost supranumită “Soacra Balcanilor”.

REGINA CĂLĂREȚ

Regina Maria a iubit călăria într-atât încât, după ce a reușit să-i îmbuneze inima Regele Carol I, ca să primească de la acesta permisiunea de a călări, cu greu ar mai fi lăsat să treacă o zi din viața ei, fără să-și împlinească bucuria călăritului, prin pădurile de la Sinaia.

"Astfel, mărturisește Regina, treptat, treptat, împotivirile contra călăritului meu încetară și fură înlocuite cu oarecare bunăvoință față de această patimă a mea, căci la urmă înțelesesă toți că era nevinovată. La început, poporul avea ideea că obiceiul de a călări m-ar putea împiedica de a avea copii; aceasta era menirea mea de seamă. România dorea să aibă o

bogată familie regală, în curând însă își dădura toți seama că patima pentru cai nu mă împiedică de a-mi îndeplini datoriile către familie".

REGINA SCRITOR ȘI POET

"Iubirea mea pentru această țară, pe care am făcut-o a mea prin lacrimi și suspine, a ajuns pentru mine ca o religie. Mă simt legată de ea prin lanțuri de oțel, legată prin inimă, prin creier și prin sânge. Simt că fiecare din cei șase copii ce i-am dat, e unul din inelele acestui lanț pe care numai moartea și dezastrul îl pot sfărâma", scria Regina Maria în "De la inima mea la a lor", prima carte scrisă în perioada primului război mondial, alături de "Țara mea".

În ceea ce privește arta condeiului, regina Maria își amintea: "chiar din copilărie eram înzestrată cu o vie imaginație și îmi plăcea să spun povești surorilor mele, iar mai târziu copiilor mei. Frumosul juca un mare rol în toate. Frumusețea de orice fel mă atrăgea. Atât de

limpede vedeam tot ce povesteam încat făceam pe ascultătorii mei să răătăcească prin locuri pustii, pe vârfuri de munți, pe lungi țărmuri de mare sau prin locuri îngrozitoare, unde se întâlneau cele patru vânturi. Într-o zi mi-a spus fetița mea Elisabeta - mama, ar trebui să scrii toate astea, ar fi păcat să lași să se șteargă tablouri atât de frumoase, ar trebui să le păstrezi. Ești născută să scrii basme".

Regina Maria a fost autoarea a numeroase cărți, unele de literatură pentru copii, altele cu caracter autobiografic sau de prezentare a României, a scris poezii, povestiri sau romane publicate în România, Franța, Marea Britanie și S.U.A.

Pe lângă toate aceste publicații, Regina Maria a fost în permanență prezentă în presa românească și internațională, cu articole scrise de ea sau despre ea, cu interviuri sau montaje fotografice. Multe dintre nuvele i-au fost adaptate pentru teatru, balet, film, radio și televiziune. A ținut și un jurnal, care însumează aproximativ 100 de caiete, și a lăsat numeroase manuscrise.

REGINA DESIGNER DE INTERIOR

"Încă de copil îmi clădeam în închipuire mea casa. O vedeam cu deosebite fețe, pentru că de-atunci eram o visătoare: icoane mândre îmi umpleau sufletul. Îmi doream să și înfăptuiesc. Singure, închipuirile nu-mi erau de ajuns, și voiam să construiesc, să fac, să împlinesc".

Cea dintâi aventură a tinerei principesă Maria în decorarea încăperilor a început cu Palatul Cotroceni, unde, după ce "descoperise minunățiile Bizanțului", a realizat faimosul "Salon de aur", ce rareori îi lasă pe vizitatori indiferenți. Despre acest salon, regina Elisabeta spunea că "este ceva între un templu indian și un decor de basm", iar prințesa Ana-Maria Callimachi a făcut o altă comparație, observând că noua cameră îi amintea în același timp "de o biserică și de o baie turcească".

REGINA GRĂDINAR

Plăcându-i să fie numită și "regina grădinăreasă", regina Maria poate fi considerată creatoarea unor grădini cu caracter privat de excepție, precum Cotroceni, Copăcenii, Scroviște, Bran, Balcic. Dintre toate aceste grădini, cea a Palatului Regal de la Balcic poate fi considerată cea mai frumoasă și mai plină de simboluri. În timpul vizitei în S.U.A. Regina s-a apropiat mai mult de Credința Baha'î, cea care susținea o unificare a umanității într-o singură credință și o singură ordine mondială, destul de răspândită în America. Astfel, un prim simbol al

acestei grădini era acela de paradis Baha'î, un paradis terestru în care să se poată regăsi oricine cu identitatea sa religioasă. O a doua simbolistică a grădinii a fost una de factura personală și totodată una a iubirii, deoarece a creat acele

"grădini ale memoriei", fiecare purtând numele cuiva pe care regina îl iubea: Mircea, Ferdinand, Carol, Elisabeta, Mignon, Nicolae, Ileana, Sandro, Mihai, Petru Dusan, Elena, George.

"Fiecare din grădinile acestea pietruite, scria regina Maria, sunt pline de flori, grădini de amintiri în care am semănat dragoste, visuri, nădejdi și chiar lacrimi. Aici vin când sunt obosită, ca să mă împropăștez cu vlagă când viața mi se pare grea. Poarta mea este întotdeauna deschisă cu brațe deschise pentru buna venire. Aici toți oaspeții căutători de frumusețe sunt primiți bucuroși".

Regina Maria își amintea: "prinsesem bine meșteșugul lui (Ruth) Mercier în întrebuințarea culorilor diluate într-un belșug de apă, așa încât florile mele și după ce se uscau păstrau o adâncime catifelată ce amintea natura și desfăta ochii".

REGINA CĂLĂTOR MONDIAL

Pe lângă numeroasele călătorii în țara sa de adopție, în timpul căroră, însoțită de copiii ei și uneori, de Regele Ferdinand, îi plăcea să cunoască locuri, biserici, oameni și să se familiarizeze cu tradițiile și obiceiurile lor, Regina Maria a întreprins cunoscute călătorii neoficiale și la nivel mondial. Printre aceste călătorii se numără cele făcute în Franța, Marea Britanie, Italia, Yugoslavia, Egipt, Palestina și S.U.A. Scopul lor, ca și al celor din România, a fost animat de dorința arzătoare de a cunoaște și întâmpina cât mai mult din realitatea vieții oamenilor. Iubirea față de semenii ei și față de bogăția și valorile universal umane rămâne trăsătura dominantă a vieții de servire a Reginei Maria.

"Câțiva dintre cei din casta mea", mărturisește Regina Maria într-o scrisoare personală, „se miră și dezaprobă curajul meu de a îndrăzni să pronunț cuvinte pe care capetele încoronate nu obișnuiesc să le pronunțe, dar eu pășesc înainte împinsă de o pornire interioară

căreia nu-i pot rezista. Cu fruntea plecată recunosc că și eu nu sunt decât un instrument în niște mâini mai mari și mă bucur că știu acest lucru.”

REGINA CREDINCIOS AL LUI DUMNEZEU

“Nu e nerespect, ne spune Regina Maria, într-o asemenea purtare, nici tăgăduire și mai puțin rămânere alături de credințe și Crezuri; mă închin înaintea oricărei religii, prețuiesc orice rituri și forme consfințite, dar pentru mine Dumnezeu stă peste toate acestea și mai ales stă deasupra oricărei certe. Aflu pe Dumnezeu în Fire, în frumusețe, în artă, în iubire, în iubirea față de toți oamenii.

Făptura pe care Stella Maris a căpătat-o de la mine e ortodoxă, dar un păgîn care ar căuta un altar între zidurile ei, n-ar însemna în ochii mei o pângărire...”

Respectul pentru credința divină a Reginei Maria a României a fost, prin excelență, exemplificator. Împreună cu Ferdinand, a continuat modelul ecumenic inaugurat de perechea Carol I - Elisabeta: nunta Mariei cu Ferdinand s-a ținut atât în ritul catolic și în cel anglican, dar copiii lor aveau să fie ortodocși.

În 1916, în “Tara mea”, Regina Maria ne dezvăluie: “Multe rituri de frumusețe răsar înaintea ochilor mei când mă gândesc la aceste ascunse case de rugăciune. Nenumărate sunt acelea pe care le-am cercetat în cele patru colțuri

ale țării și iarăși îmi întorc pasul spre ele ori de câte ori pot. Ar fi greu de spus care sunt cele mai interesante: comunitățile monahale sau mănăstirile; și unele și altele sunt deopotrivă de interesante, deopotrivă de gingașe. Îmi aduc aminte de o mănăstioară cuibărită la picioarele unui munte amenințător, înconjurată de păduri de brad, întunecoase și tainice.

Drumul într-acolo era întortochiat, pietros, greu de făcut, dar locul el însuși era un mic rai de liniște, înconjurat de livezi, verzi și odihnitoare ca un vis de pace. Ciudații călugări bătrâni îl locuiau: pustnici tăcuți, îngropați departe de lume, stafii de umbră, aproape sinistri în răzlețirea lor, cu ochii lor care au luat căutătura locuitorilor de păduri nedeprinși să se mai uite în ochii oamenilor.

Fără zgomot ei mă urmau oriunde mergeam, cu capetele plecate, dar urmărindu-mă cu privirea de sub sprâncenele stufoase, mâinile fiindu-le ascunse în largile mâneci ce atârnavă: pare că umbre întunecate îmi pândeau fiecare pas.

M-am întors de am privit la fețele lor obscure: cât de departe păreau a fi! Cine erau ei? Care le era povestea? Care fusese copilăria lor, speranțele lor, iubirile lor?

În cea mai mare parte, cred eu, erau numai ființe umile, nestiutoare, fără idealuri prea înalte, fără viziuni cuprinzătoare a mai multor și mai marilor locuri.

Unii erau așa de bătrâni, așa de gârboviti, încât nu-și mai puteau ridica frunțile să privească sus spre cer; bărbile lor lungi, sure, luaseră înfățișarea mușchilor ce cresc pe copacii căzuți. Dar unul era printre ei, înalt și drept, cu fața palidă, uscată ca a unui sfânt. Nu știam numele lui, nimic din trecutul lui, dar avea o față nobilă, și mi s-a părut că în ochii lui puteam citi visuri care nu erau numai visurile acestui pământ. Nu pot vorbi, vai! ... de toate mănăstirile pe care le-am văzut”...

Eliberată de robia naturii prejudecăților înrădăcinate în structura societății și detașată de

presiunea și jocurile politice ale vremii, Regina Maria a României, așa numita “parfumul răsufării celei ce a fost sufletul neamului românesc”, a reușit să-și formeze propria ei viziune despre regalitate, purtându-și, cu demnitate și respect, coroana de regină, până la capăt. Datoria sa față de poporul român a fost mai presus decât propriile pasiuni și interese.

Printr-o servire devoțională și iubire nețărmurită, prin puterea inteligenței și spiritul inovator, prin farmecul și talentul de “ambassador irezistibil”, Regina Maria a adăugat coroanei sale regale cea mai strălucitoare diademă a onoarei și slavei pe care o ființa umană o poate dobândi în această lume.

Rugăciunea prin care Regina Maria își înalta inima către Dumnezeu:

“Îmi înalț inima spre Tine, Oh! Doamne! Ascultă, te rog, smerita mea rugă. M-ai înălțat, mai așezat în locul de slavă și ai pus în mâinile mele o putere ce nu e hărăzită multora. Mi-ai însemnat un drum care trebuie să fie al meu și pe care trebuie să pășesc fără a șovăi. Din pricină că sunt nevoiți să-și înalțe fruntea ca să mă vadă, mulți cred că nu calc decât prin locuri pline de soare; dar Tu, oh Doamne! cunoști pietrele ce-mi rănesc picioarele și mulțimea spinilor ascunși sub trandafirii ce mi-au fost dăruți. Ai așezat purpura pe umerii mei și coroana pe capul meu și mi-ai poruncit să le port! ...

Sunt mama unui popor și am fost aleasă să-l călăuzesc în viață și să port povara durerilor și bucuriilor lui. De aceea strig către Tine, oh, Dumnezeul meu! Dă-mi putere să înfrunt orice soartă, să înving orice temere, să străbat prin orice furtună. Dă-mi o nesfârșită răbdare, o Doamne, și voință de a birui orice ispită nevrednică; fă-mă fără teamă, bună și dreaptă, o Doamne, așa încât să rămân neclintită în mijlocul oricărei nenorociri.

Dă-mi o inimă vitează ca să suport toate durerile pe care le văd și le aud, o inimă vitează ca să nu pierd curajul la sfârșitul unei zile de sbucium; o inimă destul de mare ca să poată iubi și pe cei pe care nimeni nu-i iubește, destul de dreaptă ca niciodată să nu osândească în grabă și

destul de milostivă ca să poată ierta de 70 de ori câte 7! Dă-mi darul cuvintelor care mângâie, o Doamne și darul compătimirii și al înțelegerii, ca de câte ori întind mâna, să nu fie în zadar. ... Iar când va veni ceasul meu din urmă, o Doamne, fă să mă găsească fără amărăciune în suflet împotriva nimănui și fă ca nimeni să nu se creadă dușmanul meu, așa încât înainte de a veni în fața Ta, mâinile ce ridic în binecuvântare să fie ușoare ca niște aripi plutind spre cer.

Și de își va aminti cineva de mine pe pământ, o Doamne, să mă vadă cu un zâmbet pe buze, cu un dar în mână și cu lumina credinței în ochi, acea credință care mută munții din loc”.

Deși ar mai fi multe de povestit despre inima Reginei Maria, pe care a dăruit-o românilor, cu toate trăirile și bogățiile interioare adunate în ea, bogății pe care regina ni le-a dezvăluit cu propriile sale cuvinte, și cu dorința nestrămutată de a fi promovate pe mai departe, doresc să mă opresc aici, pe unda poeziei românești, născută din iubirea unui suflet de român, care trăiește în Houston de peste 16 ani și care adoră România și oamenii care se numesc români și știu să promoveze unitatea omenirii în această lume, întocmai cum a făcut-o Regina Maria.

Nu poți fura nimic în viață, oricât ar pare de firesc,

Din n'untru nostru tot se naște, enigma visului trupesc.

Nu poți fura lumii oglinda, nu-l poți fura pe Dumnezeu.

Ceremonia desfrunzirii o recunosc în timp martirii,

Căci ce ți-e dat să pătimești,

Oricâtă trecere ar fi,

Oricât târziu te-ar ocroti,

Nu poti fura a lumii lege,

Doar ea ne fură,

Ne alege.

Mioara Gram 30 octombrie, 2018

Biserica Ortodoxă Română și Conștiința Națională a Poporului Român

În întreaga istoriografie românească s-a dezbătut de-a lungul secolelor una dintre temele centrale ale neamului nostru : limba și credința creștină ortodoxă în procesul de plămădire a conștiinței și a unității naționale. În ziarul "Timpul", referindu-se la Biserica Ortodoxă Română, marele nostru poet Mihai Eminescu scria că Biserica este maica spirituală a neamului românesc, care a realizat unitatea etnică a poporului.

Cultivând cu înflăcărare conștiința unității de credință și neam, Biserica a contribuit în mod decisiv la pregătirea marilor evenimente istorice.

Alături de latinitate sau romanitate, încă de la formarea poporului român, credința creștină reprezintă principalul element constitutiv al conștiinței de sine a românilor și al identității de neam.

Faptul ca etnogeneza românească și creștinarea au fost două procese concomitente și convergente, constituie o realitate indubitabilă.

În lucrarea intitulată "Sate și preoți în Ardeal", savantul Nicolae Iorga nota că poporul era covârșitor format din țărani (peste 75%) dar în cei 25% elitele le reprezentau preoții și cantorii din biserică. De-a lungul veacurilor, Biserica Ortodoxă Română a cultivat, apărut și dezvoltat limba română, acest tezaur inestimabil al neamului nostru.

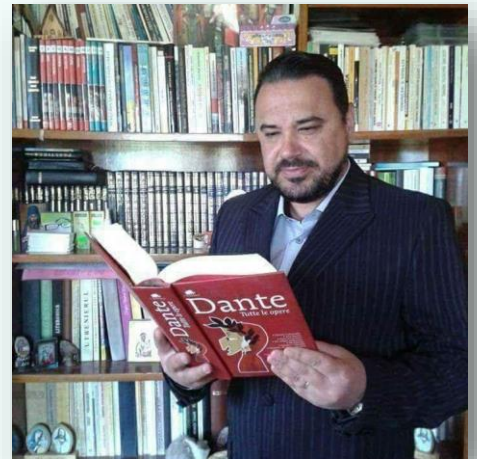
Conștiința unității de neam a cunoscut o dinamică prin traducerea și tipărirea cărților de cult în limba română pentru întreaga suflare, punându-se astfel bazele limbii române literare.

Cărțile bisericești au circulat în toate provinciile românești în predosloviile lor,

afirmând deseori unitatea de credință și de neam. În acest context amintesc pe diaconul Coresi care, la jumătatea secolului XVI-lea, a plecat de la Târgoviște la Brașov, unde a desfășurat o rodnică activitate tipografică, timp de două decenii, tipărind cărți bisericești, el având marele merit al limpezirii limbii române. Coresi diaconul a tipărit și primul "Liturghier românesc".

Amintim apoi "Cazania" mitropolitului Varlaam al Moldovei, din anul 1643, intitulată, "Cartea românească de învățătură" care a fost distribuită în Transilvania, în sute de exemplare, întărind astfel conștiința unității românilor despărțiți de frații lor din celelalte provincii separate politic.

Domnitorul Vasile Lupu al Moldovei, nota în prefața acestei monumentale cărți că prin acesta "Biserica se adresa nu doar cititorilor principatului moldav ci la toată seminția românească pretutindenea ce se află pravoslavnici înr-această limbă." Istoria confirmă viziunea convingere a domnitorului Vasile Lupu, căci, "Cazania" mitropolitului Varlaam a circulat în absolut toate ținuturile, ajutându-i pe români să-și păstreze credința, identitatea și unitatea etnică. Să ne amintim de

asemenea de "Noul Testament de la Bălgrad (Alba Iulia)", tipărit în anul 1648, în a cărei prefață Simion Ștefan, mitropolitul Transilvaniei, exprima ideea unității naționale și necesitatea stabilirii unei limbi literare care să fie înțeleasă de toți românii.

Mai târziu și mitropolitul Dosoftei al Moldovei, în "Liturghierul" său din anul 1683, în predoslovie scria că l-a tradus în românește pentru ca "să-nțeleagă toți", menționând totodată că săvârșirea sfintelor slujbe în limba pricepută de popor este în duhul tradiției Sfintelor Scripturi.

Că Biserica Ortodoxă Română a slujit cu abnegație și a sprijinit marile aspirații ale poporului român, iată ce scria istoricul Nicolae Iorga :,, Mitropolii, episcopii, egumenii și deseori și smeriții călugări ori umilii preoți de mir au dat poporului, ei singuri, aproape toată învățătura, au înzestrat neamul cu o limbă literară, cu o artă în legătură cu gustul și nevoile lui, au sprijinit statul fără să se lase a fi înghițiți de dânsul, au călăuzit neamul pe drumul pământului fără a-și desface ochii de la cer (...), dând istoriei noastre cărțurari, caligrafi, sculptori în lemn, oameni de stat, ostași, mucenici și sfinți".

De asemenea, cel mai mare teolog al secolului XX, preotul profesor dr. Dumitru Stăniloae afirma că "Spiritul de sinteză complex al neamului nostru nu se explică numai din persistența lui din veacuri imemorabile în spațiul de mijloc între Occident și Orient, ci și în îmbinarea în el a caracterului latin și a creștinismului ortodox. De altfel, caracterul nostru latin nu e străin de vechimea ființei noastre

de traci, care nu s-au mutat niciodată din acest spațiu de mijloc, între Occident și Orient..."

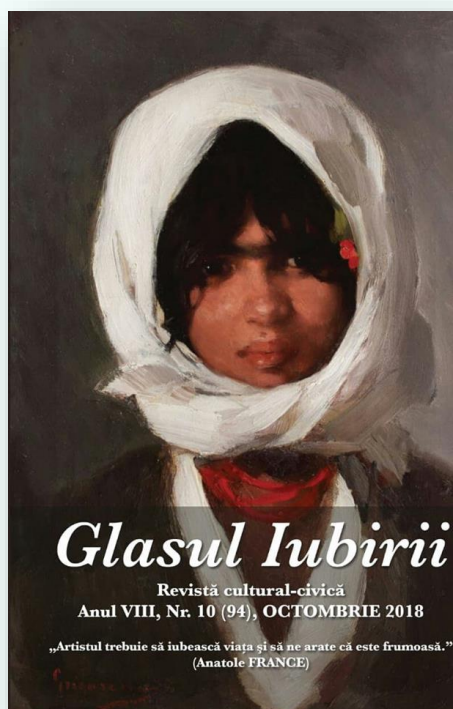
Biserica Ortodoxă Română a cultivat dintotdeauna în sufletele credincioșilor români conștiința trează că au aceeași obârșie, aceeași limbă și aceeași credință străbună. De asemenea, realizarea marilor idealuri ale demnității și unității naționale - în special a Marii Uniri de la 1918- au fost posibile și prin contribuția covârșitoare a Bisericii Ortodoxe Române.

În Războiul Întregii Neamului, slujitorii sfintelor altare s-au aflat alături de soldați în tranșee, în capele, în sanatorii, alături de bravi ostrași pentru îndeplinirea sfinte datorii, mulți dintre ei până la jertfa supremă.

Referindu-se la situațiile cruciale la care au luat parte și foarte mulți preoți, părintele Constantin Buzescu din Regimentul 4, "Argeș", nota în anul 1918: "N-am cruțat vreme și împrejurări, cât de critice, pentru a-mi îndeplini datoria și mai mult încă..." Documentele vremii descriu amănunțit numeroasele fapte de arme săvârșite de preoții ortodocși români aflați pe câmpurile de luptă. Au existat și preoți militari care au fost luați prizonieri și

deportați în Bulgaria și Germania. În anul 1921, Ioan Rășcanu, ministrul de război, declara : "Preoțimea militară care a însoțit armata în timpul războiului a fost mai presus de orice laudă. Ca adevărați apostoli, preoții nu au părăsit un moment postul lor sfânt și de onoare, ajutând ofițerimea spre a putea duce la glorie trupele".

Anul 1918, în istoria poporului nostru, a reprezentat anul marilor realizări sau încununarea victorioasă a unui lung șir de

așteptări, de lupte și mari sacrificii pentru un ideal: desăvârșirea statului național unitar. Hotărârile privind Unirea din 1918 au fost adoptate în cadrul unor organisme reprezentative, constituite pe baze general-democratice.

Unul dintre militanții de seamă pentru unificarea statală deplină, Vasile Goldiș, mărturisea: "România Mare nu este creația partidelor politice sau a armatei, ci a evoluției istorice, care nu poate fi oprită de nicio forță umană".

Evenimentele istorice de la sfârșitul anului 1918 l-au găsit pe patriarhul Miron Cristea în scaunul episcopal de la Caransebeș. În ajunul zilei de 1 decembrie 1918, în fruntea miilor de români bănățeni, Miron Cristea s-a îndreptat spre Alba Iulia, unde avea să se înfăptuiască "marea minune" hotărâtă de cei peste 100 000 de români, sosiți din întreaga Transilvanie. În prezența acestora, episcopul Caransebeșului a înălțat o rugăciune care a "stors lacrimi de bucurie în ochii tuturor celor de față" apoi, după citirea Hotărârii de unire a Transilvaniei cu România, a rostit o înflăcărată cuvântare dedicată "Măritei Nații Române": "Ceasul deschiderii a sosit! Nu putem și n-avem lipsă să retezăm Carpații, căci ei sunt și trebuie să rămână și în viitor inima românismului, dar simțesc că și astăzi, prin glasul nostru unanim, vom deschide larg porțile Carpaților, ca să poată pulsa prin arterele lor cea mai caldă viață românească..."

A treia cuvântare a fost rostită de Miron Cristea lângă statuia lui Mihai Viteazul: "Din încredințarea Marelui Sfat al Națiunii Române din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, noi cei patru soli venit-am în fața Majestății Sale Regelui ca să-i închinăm pe vecie acest pământ

românesc...). Noi, românii de dincolo de Carpați, venim la voi fraților, cu cea mai frățescă dragoste de augusta dinastie română, având ferma convingere că aflăm în Majestatea Sa pe cel mai bun și iubitor părinte, carele - în cele mai mărețe, dar și cele mai grele clipe din viața națiunii noastre - s-a știut inspira din izvorul celor mai curate idealuri ale întregului nostru neam românesc".

De asemenea, în cadrul Bisericii Ortodoxe a înflorit și s-a dezvoltat o artă românească de o inestimabilă valoare: pictură, sculptură, arhitectură, broderie și miniatură. Ctitoriile de la Curtea de Argeș, Tismana, Cozia, Dealu, Putna, Voroneț, Neamț, Sucevița, Făgăraș, Alba Iulia etc., reprezintă mărturii vii ale geniului artistic românesc și ale jertfelniciei voievozilor, ierarhilor, monarhilor și preoților noștri.

George Robert MITRACHE, fondator și redactor-șef al revistei "GLASUL IUBIRII" din Curtea de Argeș.

Înfăptuitorii Marii Uniri - preoți din Bihor

1. Ciorogariu (Romul) Roman

Episcopul și cărturarul patriot Roman R. Ciorogariu a fost reprezentantul Vicariatului Ortodox Român din Oradea la Marea Unire din 1 Decembrie 1918; Roman Ciorogariu a fost ales în Marele Sfat al Națiunii. În cel dintâi Parlament al României reîntregite a reprezentat circumscripția Aleșd din Bihor, de aceea îl înscrîm printre bihoreni, dar și pentru alt aspect. În tradiția familiei sale, avea vie amintirea luptei pentru libertate și drepturi naționale. Tatăl său, Dimitrie provenea dintr-o familie de moți din satul Ociu; strămutați fiind în Pecica, Dimitrie, ca gospodar harnic, a fost ales primar. Mama lui Roman Ciorogariu, Maria provenea din familia Nicoară din Giula; în casa familiei se adunau preoții și învățătorii din Pecica, iar copiii erau crescuți într-o atmosferă de moralitate tradițională, de informare statornică despre evenimentele politice ale zilelor, discutate cu entuziasm de către intelectualii din sat, în casa primitoare a primarului Dimitrie Ciorogariu.¹ Strămoșii săi au fost deșrădăcinați după răscoala lui Horia și colonizați în Câmpia Aradului, printr-un act administrativ imperial. S-a născut în anul 1852 în 6 decembrie, în comuna Pecica română, județul Arad, a decedat în 1936. Avea încă trei frați: Cristina, Emilia, Ștefan. Școala primară a făcut-o în comuna natală, liceul în Arad, Pojon și Hodmezövásárhely, în școli ungurești. Se înscrie la Academia de Drept din

Oradea, însă petrece timpul în casa primpretorului David Nicoară, ca institutor particular și cancelist. În toamna anului 1874 își începe serviciul militar și face stagiul în faimosul Regiment românesc de infanterie nr. 50 din Alba Iulia. În anul următor este primit ca student la Institutul Teologic din Arad, la absolvirea căruia este trimis cu bursă în străinătate pentru a se specializa ca profesor de teologie. Se înscrie la Universitatea din Lipsca, audiază cursurile de filosofie, teologie, apoi trece la Universitatea din Bonn, unde audiază cursurile profesorilor de filosofie: Iurgen, Bonna și Mayer, iar teologie la Reusch, Langen și Knoth. La întoarcere este numit profesor suplinitor la Institutul Pedagogico-Teologic din Arad. În anul 1900 intră în cinul monahal. Ascensiunea sa profesională atinge rangul de Episcop.

Din anul 1917 el organizează Consiliul Național din Bihor, împreună cu dr. Aurel Lazăr. Ca și alți martiri, în 1919 este ridicat de acasă noaptea și condamnat la moarte de către o patrulă de soldați săcui. Ca prin minune, a scăpat cu

¹ Stelian Vasilescu, *Oameni din Bihor, Dicționar sentimental*, Ed. Iosif Vulcan, Oradea, 2002

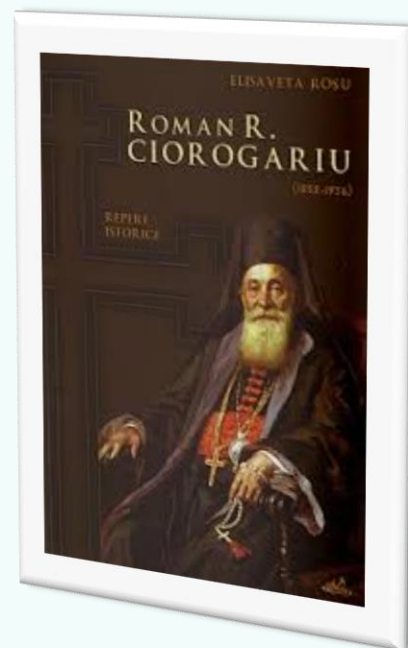
ajutorul enoriașilor. În 1920 are loc atentatul de la Senat, unde o schijă a bombei i-a frânt mâna dreaptă. Mâna sa schiloadă de ierarh era un simbol; al suferințelor unui neam, la viața căruia s-a atentat atât de mult, dar care, după câteva sângeri s-a ridicat, s-a purificat și și-a recâștigat vitalitatea. Toate discursurile sale vibrau de iubire de neam și patrie, dovedind o profundă înțelepciune, o bună credință și o documentare dintre cele mai impresionante. Majestatea Sa Regele l-a apreciat cu distincții onorifice ca mare ierarh și mare patriot. Astfel, Roman Ciorogariu a fost distins cu următoarele decorații: Steaua României în grad de Mare Cruce; Coroana României în grad de Mare Cruce; Steaua Ferdinand I în grad de Mare Ofițer; Comandor al Vulturului României; Membru de onoare al Academiei Române, etc.

Episcopul Roman Ciorogariu a trecut la cele veșnice în 21 ianuarie 1936 și a fost înmormântat la Oradea, el fiind unul dintre cei mai vrednici fii ai României întregite. Cu toate cercetările care s-au efectuat până acum, nu au fost reliefate dimensiunile reale ale strădaniilor acestui devotat slujitor al școlii, precum și cele de ordin istoriografic, reflectate mai ales în importanta sa carte intitulată **Zile trăite**. Aceasta captivează încă cititorul prin modul degajat și, în același timp viu, în care sunt evocate evenimentele din toamna anului 1918 și

începutul celui următor, când bihorenii au dat bătălia finală pentru Unire, care a stat sub semnul unor confruntări sângeroase cu armata de ocupație străină, căzând numeroase victime, cum au fost dr. Ioan Ciordaș, dr. Nicolae Bolcaș, Nicolae Bogdan și mulți alții. Se impune constatarea că Roman R. Ciorogariu a avut un rol deosebit de important în aceste împrejurări istorice dramatice, el expunându-se unor nenumărate amenințări din partea vechilor autorități, ce au fost demolate de noua putere, care s-a instaurat și care a reprezentat voința populației românești majoritare. (...) Prin simțirea sa autentic românească, dar și prin faptele culturale și politice în care s-a implicat, Roman Ciorogariu s-a manifestat ca o personalitate importantă a societății românești din părțile de vest ale țării, la începutul acestui secol.²

În personalitatea și opera sa de profesor, monah, ierarh și publicist de mare autoritate civică și morală, sesizăm unele dintre caracteristicile definitorii ale intelectualului român din Ardeal, confruntat cu imensa putere

² Viorel Faur, Roman R. Ciorogariu, în *Cele trei Crișuri*, an II, nr. 6(15), iunie 1991, p. 15.

*despotică a Imperiului Habsburgic, îndeosebi cu politica iresponsabilă pe care guvernării aroganți și șovini de la Budapesta au dus-o față de toate naționalitățile nemaghiare din așa – zisul Regat milenar.*³

În 22 iunie 1919 s-a adunat poporul din plasele Beiuș, Vașcău, Ceica pentru a aduce prinosul de recunoștință tronului, se declară uniți cu principiile M.S. Regelui. Poporul aduce omagii glorioasei armate române și oferă orice jertfă pentru menținerea României întregite. Președintele acestei adunări ținută la Beiuș a fost R.R. Ciorogariu, vicarul episcopesc din Oradea Mare.⁴

În anul 1920, la Arad, ziarul *Românul* anunță desfășurarea celei de-a 32 adunări generale a băncii Victoria, una dintre cele mai solide instituții bancare din Transilvania, care au luat ființă din necesitățile economico-financiare, în lupta de apărare ce a avut a o duce neamul românesc de aici pentru ca să se poată păstra împotriva tendințelor de totală subjugare și nimicire ca națiune specifică.⁵

Adunarea a fost deschisă de președintele băncii, Preasfinția sa părintele vicar Roman Ciorogariu; notari au fost: George Popovici și N. Antonescu,

alături de acționarii: Dimitrie Muscan și Iosif Moldovan, iar în comisia de scrutin au fost aleși părintele protopop dr. D. Barbu, dr. Ștefan Mărcuș și dr. Teodor Burdan. Au fost aleși pe un ciclu de cinci ani: părintele Roman Ciorogariu și dr. Aurel Demian, iar în direcțiune au fost aleși în plus: dr. S. Ispravnic și Procopiu Givulescu, iar în comitetul de supraveghere dr. Sever Miclea și Ilie Papp. Interesant este faptul că adunarea a votat alocarea sumei de 25 mii de coroane pentru scopuri filantropice și culturale.⁶

În ziarul *Românul* se anunță decesul inimoasei surori a episcopului Roman Ciorogariu, Emilia, căsătorită Bodrojan, sub titlul *A murit tușa Milena*. O muceniță în sensul curat al cuvântului, modesta învățătoare e plânsă de toți bănațenii din Pecica: *Unde era necaz și primejdie, acolo era și Tușa și unde ajungea dispărea năcazul și primejdia, căci cu spiritul ei înviora pe toți. Casa ei, de intrai, te simțea acasă, de aici nimenea nu s-a depărtat nemângâiat, câți și câți băieți săracuți de aici au primit curaj, sfat, îndemn de muncă și dor de carte, devenind apoi pionieri ai culturii...* Autorul articolului, fost elev al vrednicei învățătoare, atât de iubită de elevii săi, îi dedică un frumos catren: *Azi, ca o sfântă dintr-o icoană veche/ Blândă-mi răsari cu fața ta blajină /*

Cu zâmbet bun, cu ochi cuminți și limpezi / Strălucitori de lacrimi și lumină. (semnează M)⁷

Cât despre distinsul teolog și condeier de înaltă ținută intelectuală, iată ce spunea istoricul Nicolae Iorga la momentul morții înaltului prelat: *Un om de mare voință, tânăr prin convingeri și energie, se coboară în mormânt la o vârstă de patriarh. (...) Între ierarhii ortodocși de dincolo de munți era singurul care întrupa îndârjita luptă pentru libertate a poporului său, și de aici și marele prestigiu de care se bucura*

³ Mihail Diaconescu, *Icoane din trecut și de azi*, Ed. Magic Print, Onești, 2017, p. 99.

⁴ În *Românul*, an VIII, nr. 50, 29 iunie 1919, p. 3.

⁵ În *Românul*, an IX, nr. 137, 30 iunie 1920, p.3.

⁶ *Ibidem*, p.3.

⁷ *Ibidem*, p. 2.

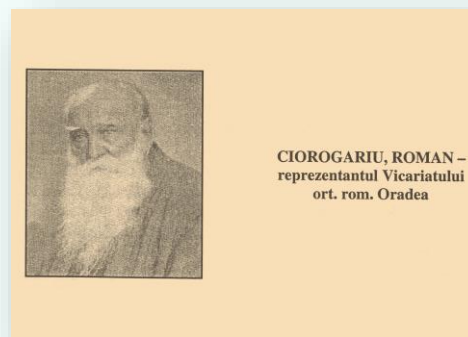
*acela pe care noile curente contra patriei îl însemnaseră în atentatul de la Senat, rupându-i mâna cea neconținut luptătoare. Dar lupta la el însemna creațiune. La Oradea, unde fusese doar protopopia lui Mangra, omul trădării, n-a găsit nimic. Tot ce e acolo: organizare, clădire, episcopia, ea însăși nu e decât efluxul voinței lui nebiruite. Și astfel Roman, întâiul episcop român al Bisericii Ortodoxe din Oradea, s-a înscris între marii ctitori ai neamului.*⁸

Episcopul Roman Ciorogariu se odihnește în Catedrala din centrul orașului Oradea, numită Biserica (cea) cu lună. Preoții români din Ardeal, martiri ai cauzei naționale și ai credinței noastre ortodoxe, nu s-au dezis de valorile lor. De aceea au fost închiși, torturați și uciși. Valorile în care ei au crezut au fost mai puternice decât moartea, iar unirea, libertatea și limba română sunt doar trei dintre acestea. Eroii noștri au trecut în lumea de dincolo, dar ideile pentru care s-au jertfit trăiesc; să nu le lăsăm să moară!

2. Hetco Valer

Risipiți pe întreg teritoriul Transilvaniei, reprezentanții Bihorului la Marea Unire din 1 Decembrie 1918 au provenit din cele mai îndepărtate locuri. Reprezentantul Protopopiatului greco catolic din Beiuș la Marea Unire a Transilvaniei cu România a fost Valer Hetco, ce era din 1913 paroh protopop la Beiuș. S-a născut în anul 1877, în 29 aprilie, în comuna Fersig, județul Satu Mare, iar școala primară o face în Șomcuta Mare, secundară și bacalaureatul la Liceul Premonstratens din Oradea, unde în 1900 a absolvit Academia de Teologie romano catolică.⁹ În anul 1901, fiind hirotonit preot, a fost numit capelan și ceremoniar la Catedrala din Oradea. În 1904 își ia doctoratul în drept canonic

la Universitatea din Budapesta, după care ajunge la Beiuș asesor consistorial și paroh-protopop. Datorită muncii sale în folosul românilor, a iubirii și dăruirii sale pentru neamul românesc, indiferent de religia lui, dr. Valer Hetco a fost promovat în funcție după instalarea sa la Beiuș, astfel că în 1923 este distins cu titlul de arhidiacon on. În 1940 este promovat la rangul de vicar foraneu al Bihorului, iar în 1941 devine canonic on. și vicar general II pentru Eparhia unită de Oradea Beiuș.¹⁰ La Marea Unire de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 a reprezentat districtul protopopesesc român unit al Beiușului,

întărind rândurile bihorenilor prezenți la Adunarea Națională. Fișa biografică pentru profesorul Ioachim Crăciun, din 1943 este completată chiar de către dr. Valer Hetco.

3. Munteanu Alexandru

Vrednicul protopop bihorean Alexandru Munteanu a lui Vasile s-a născut în Lipova în anul 1871, face liceul la Beiuș și la Brad, iar apoi urmează Teologia la Caransebeș; între anii 1898 -1899 și-a completat studiile la București, perioadă în care a audiat și cursurile Facultății de Litere. În anul 1900 se reîntoarce acasă și este ales preot în Cherechiu, Bihor, iar din 1906

⁸ Nicolae Iorga, *Roman Ciorogariu*, în *Neamul Românesc*, an XXXI, nr. 27, 6 febr. 1936, p. 1.

⁹ Ioan I. Șerban (coord), *Dicționarul personalităților Unirii*, Ed. Altip, Alba Iulia, 2003, p. 106.

¹⁰ Mircea Vaida-Voevod, Gelu Neamțu, *1 Decembrie 1918. Mărturii ale participanților*, Ed. Academiei Române, vol.II, p.144.

devine protopop în Tileagd, în apropiere de Oradea. Prin documentul nr.1271 eliberat pentru **Alexandru Munteanu, protopop în Tileagd**, Bihor, din partea Consistoriul român greco-catolic din Oradea se confirmă credenționalul său.¹¹ Preot bun și devotat neamului său, poet gingaș cu alese sentimente creștine, desfășoară o activitate rodnică pe tărâm cultural și creștinesc, iar în 1 Decembrie 1918 este unul dintre preoții care participă la Adunarea Națională de la Alba -Iulia. Interesant este faptul că el participă alături de Elena Munteanu, soția sa, născută Călniceanu, care are credențional din partea Reuniunii Femeilor Române din Beiuș și jur, împreună cu Elena Ardelean, care a reprezentat pe beiușeni, din aceeași Reuniune a Femeilor Române din Beiuș și jur.

După Marea Unire, protopopul Alexandru Munteanu este ales senator și din această poziție înaltă luptă pentru biserica ortodoxă și pentru școala românească din Transilvania. Din 1925, el va fi numit protopop la Biserica Albă, din nefericire pentru scurtă vreme, deoarece se stinge din viață în 28 august 1929. Este regretat de întreg Bihorul, fiind înmormântat în Oradea cu un sobor din 14 preoți, iar primarul Oradiei din vremea aceea, dr. Aurel Lazăr rostește un discurs funebrel în care elogiază lupta titanică dusă de protopopul Alexandru Munteanu pentru păstrarea limbii și legii românești în Ungaria de ieri. Consilierul Eparhial, Alexandru Călniceanu, cumnatul său bun și prieten de nădejde, elogiază meritele sale pe tărâm familial și cultural. Alți vorbitori au evocat ordinele și medaliile cu care a fost răsplătit pentru munca sa pe toate planurile: național, religios, familial, cultural. Astfel, protopopul Alexandru Munteanu a fost decorat cu medaliile:

Coroana României în grad de Comandor;
Coroana României în grad de Ofițer;

Steaua României în grad de Ofițer;
Răsplata muncii pentru Biserică; Medalia Bene Merendi cl. I.

Protopopul bihorean, un luptător și un bun român, a fost plâns de întreg Bihorul, la trecerea sa la cele veșnice în 28 august 1929, dar mai ales de familia sa minunată: frumoasa soție Elena, cea care a fost alături de el la Alba Iulia în 1 Decembrie 1918, fiica Alexandrina și fiul Tiberiu, de iubita sa mamă, văduva Persida Munteanu, de familia Călniceanu, dar și de tot sufletul creștinesc al județului pentru care s-a jertfit, și el: *Ne-a indicat ca un meteor căările ce ne-au dus la România Mare*¹², după cum spuneau colegii săi. Articolul în memoriam a apărut în Organul oficial al Eparhiei Ortodoxe Române a Aradului, *Biserica și școala*, și se încheie astfel: *Dumnezeu să așeze sufletul bun al protopopului Alexandru Munteanu în cununa celor aleși! Amin!*¹³

Poemele sale răspund idealurilor din vremea aceea; iată cât de sugestiv este îndemnul poetului protopop: *De la Abrud, de prin Albac,/ Din Țebea, unde moaște zac, /Din câmpul sfintei libertăți,/Din cel Bănat cu bunătați/ Veniți la praznic mici și mari/ Voinici cu piepturile tari/ Eroii noștri legendari,/ Sub steagul nostru tricolor/ Noi vrem unirea tuturor!*¹⁴ Versurile sale sunt chemări la lupta pentru unire a tuturor românilor, indiferent în ce parte a Transilvaniei s-ar afla, sub simbolul aceluiași tricolor ce a fluturat odinioară cu moții în Abrud, în Albac, în Țebea...

Prof. dr. Maria Vaida, Cluj-Napoca

¹¹ În vol. *1918 la români. Documentele Unirii*, vol IX, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989, p. 560.

¹² În *Biserica și școala*, an LIII, nr. 37, Arad, 8 sept., 1929, p. 3-4.

¹³ Idem op. cit., p.4.

¹⁴ Al. Munteanu al lui Vasile, *Noi vrem unirea tuturor*, în *Românul*, an VII, nr. 21/1918.

Bucovina din primul război mondial

Din a șaptesprezecea zi a lunii decembrie, 1907, vestita vatră a Dorinei, împrejmuită de munții Carpaților Orientali de Nord, devine oraș al Imperiului Austro-Ungar. Un ținut de o încărcătură istorică, acum devine un pământ subjugat. Cu drepturi limitate, cu oameni triști,

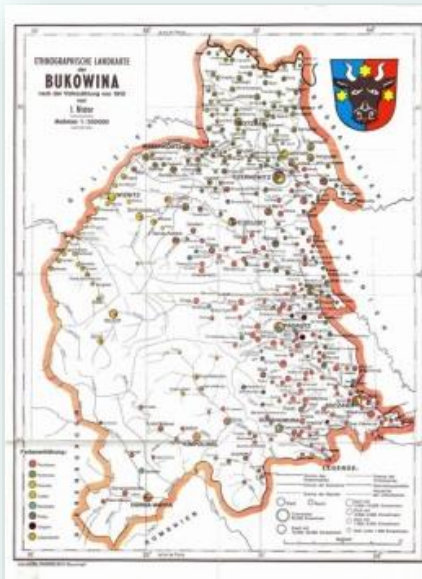
Solidar cu toți românii înrolați în Primul Război Mondial, ținutul Dornelor își trimite bărbații pe crestele munților din jurul acestui platou înverzit de frumuseți nemărginite ale pădurilor de brazi și molizi. Ținutul devine o fortăreață armată a austro-ungarilor. Doi ani de zile, raiul de la poalele vârfului Oușorul un veritabil FUJI YAMA, devine un iad de bombardamente. Este distrusă prestigioasa stațiune. Este distrus întregul oraș.

După unirea Bucovinei cu Regatul României dornenii muncesc din greu la refacerea bijuteriei bucovinene. Astfel, în 1919, printr-un consorțiu se ia în arendă terenuri balneare. În perioada 1920-1922 însă, prin Fondul Bisericesc, arendarea terenurilor devine nefavorabilă. A

doua provincie unită cu patria mamă a fost Bucovina ("Pădure de fag", nume dat Țării de Sus, a Moldovei lui Ștefan cel Mare și Sfânt, de către austrieci, în 1775). La 28 noiembrie 1918 a fost proclamată unirea Bucovinei cu România. Acest moment istoric a făurit formarea statului national unitar roman, alăturată unirii anterioare a Basarabiei din 27 martie, 1918.

Șeful guvernului, Iancu Flodor, dă citire DECLARAȚIEI DE UNIRE, prin care,

“de la fundarea Principatelor Române, Bucovina, care cuprinde vechile ținuturi ale Sucevei și Cernăuților, a făcut parte din Moldova, care în jurul ei s-a încheat ca stat; că în cuprinsul hotarelor acestei țări se găsesc vechiul scaun de domnie de la Suceava, gropnițele domnești de la Rădăuți, Putna și Sucevița, precum și multe alte urme și amintiri scumpe din trecutul Moldovei; că fiii acestei țări (...) au apărat de-a lungul secolelor ființa neamului lor împotriva tuturor încălcărilor din afară și a cotropirii păgâne; că 144 de ani poporul bucovinean a îndurat opresiunile unei ocârmuiri străine care îi nesocotea drepturile naționale; că în 1774, prin vicleșug, Bucovina a fost smulsă din trupul Moldovei și cu de-a sila alipită coroanei habsburgice; că 144 de ani bucovinenii au luptat ca niște mucenici, pe toate câmpurile de bătaie din Europa, sub steag străin, pentru gloria Austriei; că a sosit ceasul ca Țările Române dintre Nistru și Tisa să formeze un singur stat unitar (...), hotărâm unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României” (Ion Nistor,

“Istoria Bucovinei”, Editura Humanitas, București, 1991, pp. 396-397).

Regele Ferdinand salută Congresul General al Bucovinei, fiind înștiințat printr-o telegramă de momentul istoric al unirii; “... **Cu adâncă recunoștință primesc, dar, în numele poporului meu, întruparea Bucovinei la Regatul Român, asigurând populația Bucovinei că în mine va găsi mereu un sprijin tare și o dragoste părintească**”. Oficial, unirea Bucovinei cu România a fost recunoscută în 1919, prin Tratatul de la Saint Germain.

Ca o remarcă vie a istoriei dornene, ținuturile de jur împrejur sunt dovezi vii ai eroilor care “au fost și sunt” încă, vii prin monumentele de pretutindeni (Cârlibaba, dealul Dadu, Ciocănești, Botoș, etc.)

Documentar de informații, cules de **Prof. Popan Mariana Cristina**, membru al **Ligii Scriitorilor din România și Uniunii Scriitorilor Europeni de Limba Română, din Moldova**

CONFERINȚĂ NAȚIONALĂ - UNIȚI ÎN CREDINȚĂ

CUGETĂRI

DUMNEZEUL IUBIRII

Când trăiești bucuria că există o ființă asemenea ție, un suflet pereche, cu aceleași gânduri și preferințe, ea poate deveni o stare sufletească permanentă, dincolo de spațiu și de timp, ocrotită de Cel Divin.

Cine știe în ce viață ne-am făcut frați și surori din ființe asemenea nouă și acum le dorim mereu aproape de noi, când trecem prin momente grele și-i simțim ca pe îngeri protectori?

Doar speranța în binele ce vine de sus ne menține pe calea dreaptă ce o urmăm, căci viața noastră se desfășoară sub semnul divinității.

Când întâlnim ființa asemenea nouă, care ne luminează ca un meteorit viața, bucuria poate deveni o mare fericire, știind că cineva vibrează asemenea nouă la aceleași lucruri frumoase ca și noi, că trăiește intens clipa de fericire, la cea mai înaltă tensiune a sufletului. Mai putem auzi „muzica sferelor”? Când ești făcut să vibrezi la muzica universului sau să simți poezia lumii, nimic nu trebuie să opacizeze sensibilitatea.

Dacă Dumnezeu ți-a dat un har, atunci roagă-te, ca acel har să fie folosit spre binele altora, căci așa te poți mândri că ți-ai făcut datoria ta de om pe acest pământ.

Clipele de străluminare sunt unice; trec ca meteoriții prin viața noastră: idei, sentimente, peisaje, fraze muzicale, versuri, maxime, ființe unice, ființe extraordinare și atât de puțin știm să profităm de acele minuni ce ni le-a dăruit Divinul, uneori ca să ieșim dintr-un mare impas, alteori să dăm aripi noi fanteziei noastre și să căpătăm noi puteri creatoare.

Când vibrăm de ceva atât de profund și de intens, sub lumina credinței, simțim că ne purificăm de tot ce-a fost rău în viața noastră, căci trăim la cele mai înalte tensiuni sufletești.

În splendoarea naturii, se uită trecerea timpului, o parte a divinei eternități. Îmi lipsește acel univers, unic pentru mine, unde sunt cu adevărat fericit/ fericită, când, aflat(ă) în mijlocul naturii, aș vrea să mulțumesc cerului, pentru bucuria sufletului meu.

De ce Dumnezeu a pus atâta căldură în anumiți oameni pe care-i simțim atât de extraordinari? Lumina ce se răspândește din ei este ca un balsam pentru suflet. Simțim că-i iubim mult, că dorim să trăim în preajma lor, că ne sunt necesari ca aerul pe care-l respirăm.

Dacă știi să alegi ceea ce este cel mai important lucru în viața ta, tu nu te vei risipi în dispute cu oamenii fără caracter și poți să urmezi calea ce ne-o rezervă tuturor Dumnezeu, căci fiecare om are o misiune pe acest pământ:

anumiți oameni trebuie să-i învețe pe ceilalți ce este bine și util, alții trebuie să producă bunuri materiale și spirituale și, dacă unii sunt făcuți pentru a tortura pe alții, dirijați de forțele răului, „iertăți-i, că nu știu ce fac” cum este scris în Biblie.

A iubi profund natura înseamnă a-l iubi pe Dumnezeu. A te proteja contra stresului înseamnă a te salva de la moartea spiritului. A trăi printre ființe iubite înseamnă a trăi fericit. A iubi muzica bună înseamnă a iubi harfa lui Dumnezeu. În nevoia noastră de Dumnezeu, în această permanentă căutare a Divinului, noi toți ne transformăm, ne spiritualizăm, contemplând măreția și puterea sa.

Este o cale lungă până ajungem la steaua din noi, cea a iubirii celorlalți, dar, dacă ajungem, vom fi fascinați de lumina ei și ne vom da seama că există cu adevărat fericirea, deși drumul până la ea este spinos și noi ne-am rănit uneori aripile cu care am zburat.

VIAȚA

Viața este acel flux ce ne face să vibrăm în ritmuri cosmice, să ne integrăm în marele univers, ca ființe înzestrate cu trup, o gândire și o trăire proprie. Când viața este trăire la cea mai înaltă tensiune sufletească, ea capătă un sens. Mircea Eliade scria că “adevăratul sens al vieții este să-i găsești vieții un sens.” Viața este dragostea părinților, prietenilor, a celor dragi, este pasiunea pentru anumite lucruri și fapte ce aduc fericirea, bucurii, este fascinația ce o revarsă în noi iubirea. Viața este acel flux ce ne face să vibrăm în ritmuri cosmice, să ne integrăm în marele univers, ca ființe înzestrate cu trup, o gândire și o trăire proprie. Când viața

este trăire la cea mai înaltă tensiune sufletească, ea capătă un sens. Mircea Eliade scria că “adevăratul sens al vieții este să-i găsești vieții un sens.”

Viața este dragostea părinților, prietenilor, a celor dragi, este pasiunea pentru anumite lucruri și fapte ce aduc fericirea, bucurii, este fascinația ce o revarsă în noi iubirea. Bucură-te de viața dăruită de Dumnezeu iubirii, de fiecare minut, căci trăim doar o dată pe acest pământ!

Iubește și prețuiește viața, bunul cel mai de preț, chiar și atunci când ești “*pe culmile disperării*” deși ea are și sușuri, și coborâșuri, și bune și rele pe care trebuie să le înfrunți, că așa devii mai puternic.

IUBIREA

Vibrația inimilor la sentimentul de iubire este de natură divină, ea vine din acea dragoste cosmică prin care totul prinde viață pe pământ. Iubirea este trăire la cea mai înaltă tensiune sufletească, este ardere interioară și înălțare spirituală, este bucuria supremă a vieții.

Fericirea este dată de acea iubire reciprocă, acea iubire ce se amplifică mereu, fiecare oferind cu generozitate cât mai multă bucurie celui iubit. Fericirea este amplificată în planul amintirii, așa cum afirma M. Proust, ea devine mai intensă, datorită memoriei voluntare și involuntare, ea putând fi re trăită la infinit.

Memoria poate păstra și amplifica tot ce-i frumos într-o ființă, sporind iubirea. Dacă îți umpli sufletul de iubire, fericirea vine de la sine, prin rezonanță și transfigurare.

Fascinația ce o exercită unele ființe asupra altora este un alt prilej de fericire, căci ea poate să facă să vibreze chiar spațiul din jurul său, prin puterea ce o exercită asupra altora. Cel ce doarme cu sufletul încărcat de iubire se trezește cu o mare bucurie în suflet, căci și inconștientul din noi poate recepta fericirea.

O fericire de lungă durată va exista în sufletele celor ce știu să-i facă fericiți pe alții, căci iubirea lor sporește aura de frumuseți a lumii. Natura generoasă ne dă o stare de fericire, iradiind o energie benefică. Iubim verdele copacilor, strălucirea soarelui, albastrul infinit al cerului, lumina lunii și toată muzica naturii ce ne picură în suflet.

Doar transfigurați și vibrând de iubire, noi pătrundem în orizonturi infinite și începem să cucerim spațiul și timpul infinit, cel ce este în sufletul nostru. Iubirea este trăire la cea mai înaltă tensiune sufletească, este ardere interioară și înălțare spirituală, este bucuria supremă a vieții este o imensă fericire.

LIBERTATEA

Libertatea este o coordonată esențială a existenței umane. Ea înseamnă viața ce oferă speranțe, cerul senin al patriei în care te-ai născut și trăiești, ea înseamnă visul ce poate deveni realitate, prin muncă și perseverență. Libertatea trebuie prețuită mult și apărată de cei ce o au și recâștigată de cei care din nefericire au pierdut-o, dorită intens de cei ce n-au cunoscut-o niciodată.

Libertatea oferă șansa de a trăi în liniște și pace într-o comunitate umană, fericirea de a cunoaște cele mai alese sentimente, de a le trăi prin propria experiență sau din scrierile altora, de a le dărui celor dragi.

Libertatea reprezintă materializarea nevoii de lărgire a cunoștințelor, de a le folosi spre binele propriu sau al celorlalți. A fi liber înseamnă a te bucura de tot ce a realizat omenirea de-a lungul istoriei sale, în plan material și spiritual, de a asimila experiența înaintașilor și a o lărgi prin acumulări personale. A fi liber înseamnă a avea dreptul să-ți exprimi opiniile personale, fără a suporta consecințe nefaste.

Libertatea este dorința de a cunoaște fericirea, de a trăi în plan afectiv, la cele mai înalte culmi ale umanității, de a te bucura de valorile democrației, de a-ți manifesta cele mai alese sentimente, într-o societate deschisă. Libertatea este nevoia de a depăși limitele cunoașterii umane, de a accede la sursele cunoașterii pentru desăvârșirea propriei personalități.

FERICIREA

O fericire de lungă durată va exista în sufletele celor ce știu să-i facă fericiți pe alții, căci iubirea lor sporește aura de frumuseți a lumii, iar fascinația ei ne face să vibrăm a cea mai mare tensiune a sufletului.

Prietenia ne face să cunoaștem mai profund lumea, nu doar prin cuvinte, ci prin percepții mai clare ale culorilor și luminilor, când sufletul vibrează de iubire. Iubirea este trăire la cea mai înaltă tensiune sufletească, este ardere interioară și înălțare spirituală, este bucuria supremă a vieții. Prietenia ne face să cunoaștem mai profund lumea, nu doar prin cuvinte, ci prin percepții mai clare ale culorilor și luminilor, când sufletul vibrează de iubire.

Creația materială și artistică poate aduce bucurie și fericire. Arderile interioare se catalizează în creația artistică, purificarea prin artă fiind o altă sursă de fericire. Receptarea creației artistice poate declanșa emoții de ordin estetic ce aduc o imensă fericire. Adesea, muzica ne transpune în spații geografice de o rară frumusețe, trăind în plan mental o bucurie egală cu cea declanșată, dacă am trăi real în acele locuri sau provoacă sentimente extraordinare de încântare, de iubire.

Este o cale lungă până ajungem la steaua din noi, dar, dacă ajungem, vom fi fascinați de lumina ei și ne vom da seama că există cu adevărat fericirea, deși drumul până la ea este spinos și noi ne-am rănit uneori aripile cu care am zburat.

Fericirea este acea stare extraordinară de spirit, când se trăiește la cea mai înaltă tensiune sufletească, atingând uneori extazul și beatitudinea. Ea vine din profunzimea eului nostru etern uman, ce știe să vibreze intens la apariția ființei sau a ființelor iubite care sunt subiectul adorației noastre, la încântarea ce o declanșează sentimentul religios, față de tot ce aduce o transfigurare neobișnuită în suflet. Iubirea pentru ființe, lucruri, obiecte, peisaje, creații artistice poate fi cauza fericirii. Uneori, lucrurile aparent banale pentru unii pot fi surse de fericire pentru alții. Capacitatea de a recepta și de a transmite fericirea, precum și trăirea sentimentului de fericire poate fi diferită de la om la om.

O ființă aparent banală pentru alții poate fi unică, extraordinară pentru altcineva, căci acea ființă știe să răspândească în jur fericirea prin felul său de a fi, de a vorbi, de a gesticula, prin faptul că ea transmite acel fluid benefic ce ajunge la ființa iubită prin căi subtile de comunicare. Poate că în fiecare om, în fiecare zi, se frânge ceva; durerile sufletului pot fi imense, uneori fără vindecare, dacă nu ai un bun remediu. La ce bun obsesia lor, dacă toate aparțin trecutului? Noi trebuie să trăim numai prezentul și să credem în puterea divină.

PRIETENIA

Când simți alături un umăr de prieten, știi că te poți lupta cu greutățile vieții și că trebuie să ieși învingător din orice confruntare care te-ar demoraliza fără el.

Dacă într-o prietenie nu există o egalitate spirituală, acea prietenie se destramă, deci este bine să știi să-ți alegi prietenii. Prietenia este frumoasă între oameni, dacă unul nu face intervenții brutale în viața celuilalt. Prietenia este frumoasă dacă știi s-o prețuiești, este necesară, căci ea îți dă aripi ca să înfrunți greutățile vieții.

Prezența unui prieten adevărat este mereu reconfortantă, căci regăsești la el calitățile ce te ajută să urci drumul greu al vieții și totul îți pare mai ușor, când știi că îl ai mereu aproape. Vibrând la fel cu ființa ce-ți este prietenă, se produc rezonanțe ce amplifică prietenia și ea îți dovedește forța în momente când nu te aștepti.

Dacă într-o prietenie nu există o egalitate spirituală, acea prietenie se destramă, deci este bine să știi să-ți alegi prietenii. Prietenia este frumoasă între oameni, dacă unul nu face intervenții brutale în viața celuilalt. Prietenia este frumoasă dacă știi s-o prețuiești, este necesară, căci ea îți dă aripi ca să înfrunți greutățile vieții.

Când ochii zâmbesc și au o infinită tandrețe, atunci simți ce plină de viață este acea ființă care știe să trăiască intens totul, înfruntând apatia generală, căci ea se numără printre cei

aleși de soartă să dăruiască bucurie altora. Cel ce se dăruie pe sine într-o privire, un zâmbet, sporește aura de frumusețe a lumii și amplifică fericirea celorlalți.

Prezența unui prieten adevărat este mereu reconfortantă, căci regăsești la el calitățile ce te ajută să urci drumul greu al vieții și totul îți pare mai ușor, când știi că îl ai mereu aproape. Vibrând la fel cu ființa ce-ți este prietenă, se produc rezonanțe ce amplifică prietenia și ea își dovedește forța în momente când nu te aștepți. Prietenia înseamnă idealuri comune. Prietenia este un lucru sfânt, care nu poate fi descris în cuvinte, ci în limbajul inimii. Este trist să privim în noi și să vedem că trăim în virtutea inerției, nu pentru a ne bucura de marele dar, VIAȚA, de fiecare clipă ce ne aduce fericirea, de prezența persoanelor dragi. Adevărata prietenie este comuniunea de idei, ea este cea care îți dă aripi spre a depăși obstacolele vieții. Ea ne îndepărtează de tristețea vieții, de urâtul din viață, de indiferența generală. Prietenia ne face să cunoaștem mai profund lumea, nu doar prin cuvinte, ci prin percepții mai clare ale culorilor și luminilor, când sufletul vibrează de iubire.

Dăruirea de sine este cea mai mare comoară a unei ființe. Cel ce știe să ia din această comoară ce este mai valoros pentru propria lui desăvârșire, va ridica un templu în ființa sa, în care perlele înțelepciunii vor împodobi o zeiță a dragostei.

De ce să gândim că murim mereu în fiecare zi, când fiecare zi este o binecuvântare, când știm să îi culegem roadele, acele bucurii mărunte ce compun existența și umplu sufletul de iubire?

COPILĂRIA

Când iubești un copil îi iubești fața, surâsul, lumina ce se revarsă din el, gesturile și tot farmecul ce se răspândește în jurul lui. Lumina ce vine din sufletul copiilor este una din cele mai frumoase ce se pot vedea pe pământ.

Cinste celor ce fac să se amplifice această lumină!

Copilul, această dulce minune ce face ca viața să înflorească, ce răspândește lumină și bucurie în jur, este șansa continuității unei societăți. El, cu chipul lui frumos, cu gesturile și cuvintele sale, aduce încântare și fericire într-o familie. O ființă fragilă, cum este copilul, are nevoie de ocrotire, de la primele clipe, când vede lumina zilei și până la maturitate.

Orice copil trebuie să înțeleagă că viața poate avea acea aură de strălucire ce izvorăște din noi, când suntem animați de sentimente puternice, cum este iubirea. El trebuie să știe că viața reprezintă energia ce ne-o dă fericirea, când putem trăi intens, plener, fie doar o clipă sau ani îndelungați, prin tot ce ne înfiorează inima.

Dacă știi să alegi ceea ce este cel mai important lucru în viața ta, tu nu te vei risipi în dispute cu oamenii fără caracter și poți să urmezi calea ce ne-o rezervă tuturor Dumnezeu, căci fiecare om are o misiune pe acest pământ: anumiți oameni trebuie să-i învețe pe ceilalți ce este bine și util, alții trebuie să producă bunuri materiale și spirituale și, dacă unii sunt făcuți

pentru a tortura pe alții, dirijați de forțele răului, „iertăți-i, că nu știu ce fac” cum este scris în Biblie.

Adevărata prietenie este comuniunea de idei, ea este cea care îți dă aripi spre a depăși obstacolele vieții. Ea ne îndepărtează de tristețea vieții, de urâtul din viață, de indiferența generală. Prietenia ne face să cunoaștem mai profund lumea, nu doar prin cuvinte, ci prin percepții mai clare ale culorilor și luminilor, când sufletul vibrează de iubire. Ideea singurătății fiecărui individ în univers a preocupat multe spirite, dar lumea există după principiul: „Unul este în toți și toți sunt în unul”(M.Eminescu, „Poezii”). Acest lucru este demonstrat științific.

În nevoia noastră de Dumnezeu, în această permanentă căutare a Divinului, noi toți ne transformăm, ne spiritualizăm, contemplând măreția și puterea sa.

PERFECȚIUNEA

Aspirăm mereu spre perfecțiune și nu știm dacă o vom atinge vreodată. Ea este asemenea zborului pescărușului alb ce se înalță peste strălucirea mării nesfârșite. Perfecțiunea rămâne zborul nostru spre absolut, un zbor spre adevăruri eterne, spre frumuseți ideale, spre vise intangibile. Orice ființă care poartă în ea vise mărețe, speră că ele vor fi realizate, deși drumul

este anevoios, căci acea ființă este dirijată chiar de energia ce o dau visele.

Este o cale lungă până ajungem la steaua din noi, dar, dacă ajungem, vom fi fascinați de lumina ei și ne vom da seama că există cu adevărat fericirea, deși drumul până la ea este spinos și noi ne-am rănit uneori aripile cu care am zburat. Fericirea desori este dată de actul creației, căci Cel de Sus a pus mult har în noi și ne luăm energia din creația primordială.

PACEA

Pacea este vibrația dragostei în sufletul oamenilor, această dragoste ce poate să se amplifice printr-un exercițiu susținut. Pacea este calea înțelegerii, a încrederii, calea unei prietenii sincere între popoare, este condiția fericirii pe pământ. Viața poate să înflorească atunci când există o pace durabilă. Trebuie să luptăm pentru menținerea păcii pe Planeta albastră, pentru a oferi tinerei generații șansa de a-și trăi viața în plenitudinea tinereții, de a-și afirma personalitatea. Pacea oferă energia creatoare care poate construi o lume, pacea aduce fericirea, acea fericire care vine să îmbogățească viața noastră, această fericire atât de dorită pe pământ.

Ecaterina Chifu, membră a Uniunii Scriitorilor Europeni de Limba Română.

EROII NU MOR NICIODATĂ!

În munții înalți răsună ecouri,
În văi le repetă mii de glasuri:
”Eroii nu dorm niciodată!
Eroii veghează țara toată!”

Eroii nu mor niciodată!
Ei trăiesc cu inima curată,
În milioane de inimi iubitoare
Ce înfloresc în România Mare.

Pe șesuri răsună alte glasuri,
Plutesc amintiri din alte timpuri,
Pe aripi de vise eroii revin,
Să vegheze plaiul străbun.

Și, dacă-n floarea tinereții,
Viața le-a fost secerată,
Azi, în cartea recunoștinței,
Eroii nu mor niciodată!

PĂMÂNT ROMÂNESC

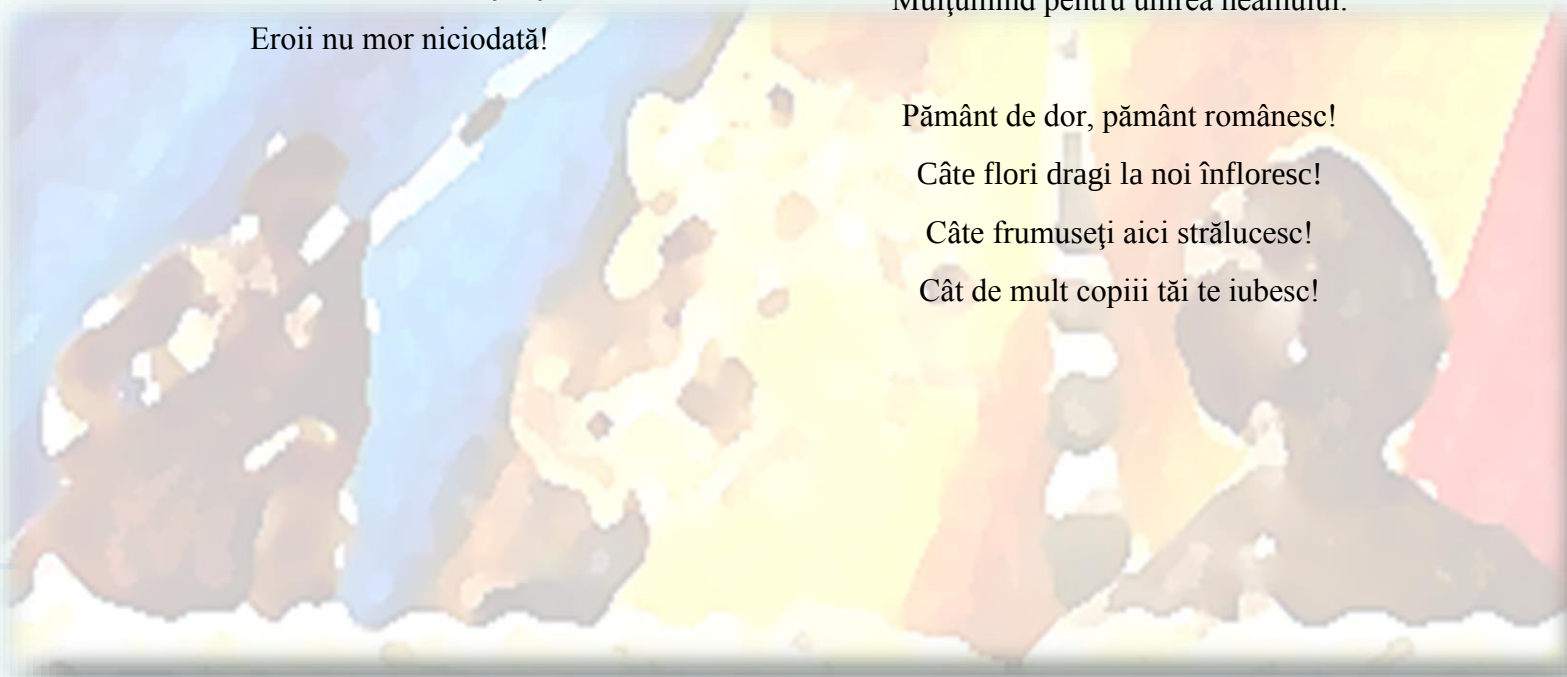
Pământ românesc, pământ mult iubit!
Câte vieți, câte vieți pentru tine-au pierit?
Câte inimi înflăcărate, în floarea tinereții,
Le-ai primit în sânul tău, jertfa dreptății.

Pământ românesc, pământ drag al meu!
Te cuprind în suflet mereu, mereu,
Te port în gând, cum port trecutul tău,
Istoria zbuciumată a neamului meu.

Eu văd ochii celor ce-atât te-au iubit,
Chipul celor ce pentru tine s-au jertfit,
Să fim Românii uniți într-o singură țară
Și limba română să ne fie comoară.

Pământ românesc, străvechi pământ!
Cu toate spicele mișcate de vânt,
Te înclini adânc în fața Domnului,
Mulțumind pentru unirea neamului.

Pământ de dor, pământ românesc!
Câte flori dragi la noi înfloresc!
Câte frumuseți aici strălucesc!
Cât de mult copiii tăi te iubesc!

IUBIRE, ÎNFRĂȚIRE, UNIRE!

Unit în veci sub flamuri tricolore,
Neamul românesc își scrie a sa istorie,
Cronici cu viteji: „Pe-aici nu se trece!”
Fac sufletele noastre să vibreze...

Dorm senini în mausoleu la Mărășești,
Dorm toți eroii ce-au luptat și visat
O Românie Mare, unită într-un singur stat,
Un viitor luminos, cum ei au sperat.

Dunărea curge albastră spre mare,
Tisa liniștită se pierde în largă zare,
Doar Nistru se plânge că este departe
De țara din care și el făcea parte.

Din inimi pornesc spre cer rugi fierbinți,
Nădejdea ne-o punem în Românii-frați:
Să facem cu toții o Românie Mare –
Verde grădină divină, luminează sub soare!

Ecaterina Chifu

La 100 de ani – Urare pentru România

“Vrednicia neamurilor, prin urmare și a noastră, se judecă după temeinicia hotărârilor ce le iau, după măsura de înălțare sufletească cu care se alătură la aceste hotărâri și după stăruința, cu care se silesc a înfăptui hotărârile luate. Veșnicia noastră o vom dovedi.”

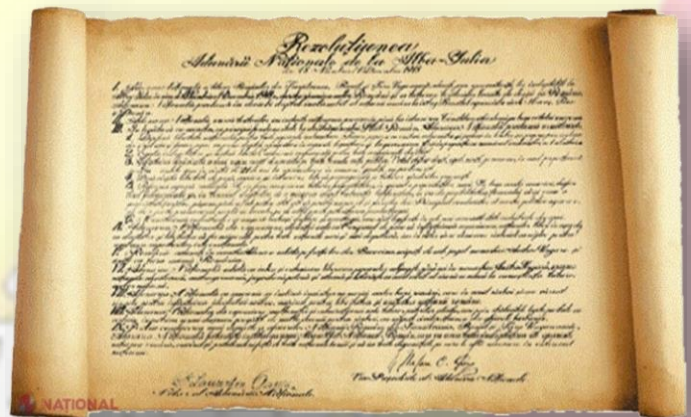
(Iuliu Maniu – extras din discursul din plenul Marii Adunări Naționale de la Alba-Iulia)

Anul acesta, bunica mea Ana ar fi împlinit 100 de ani. S-a născut pe 31 august 1918, cu trei luni înainte de înfăptuirea Marii Uniri de la Alba-Iulia. Faptul că venise pe lume în ”anul cu Unirea” era motiv de mândrie: glasul i se umplea de emoție când dezvăluia cuiva data ei de naștere. Făcea parte din prima generație a secolului trecut ce putea spune că a crescut în România întregită.

Dar, la fel ca viața noului stat format atunci, nici viața bunicii mele nu a fost ușoară. Crescută într-o familie de oameni simpli de la țară, a învățat de mică treburile gospodăriei, alături de sora și fratele ei. A făcut șapte clase, căci mai mult nu s-a putut în acele vremuri, dar i-a plăcut să învețe – și a ținut minte toate poeziile învățate la școală. Le recita cu pasiune și drag ori de câte ori avea ocazia. Și ne îndemna pe noi, nepoții ei, să învățăm, căci învățătura este cel mai de preț avut al unui om. La fel și-a îndrumat și ficele, care au fost prima generație din familie cu studii superioare.

Bunica a trăit al Doilea Război Mondial ca multe alte femei rămase acasă, cu grijile casei, în vreme ce bărbații erau duși la arme. Primul ei soț a murit, iar fratele ei a fost dat dispărut pe front. Niciodată nu a mai aflat nimic despre el. I-

a ridicat o cruce în cimitir, alături de crucile altor tineri ale căror trupuri nu s-au mai întors niciodată în satul natal. Rămasă văduvă atât de tânără, s-a recăsătorit cu cel ce avea să-mi fie, astfel, bunic. Un supraviețuitor al războiului, cu tolba plină de povești din istoria trăită pe viu.

Împreună, au trecut prin schimbările timpurilor (instaurarea comunismului, colectivizarea), prin perioade de foamete și nesiguranță economică și socială, dar au muncit mult și au reușit să își faurească o familie și să își construiască o casă mare, frumoasă, trainică. Casa din care scriu aceste rânduri. Casa în care

am ascultat prima oară, copil fiind, Radio Europa Liberă, în toiul nopții, cu lumina stinsă. Casa în al cărei pod am găsit, ascunse bine de către bunica mea, primele cărți de istorie din care familia regală a României nu fusese ștearsă. Casa care păstrează în fiecare colț frânturi din sufletul și priceperea bunicilor mei.

Când istoria s-a schimbat din nou, în 1989, bunicii mei s-au bucurat ca niște copii. Și-au recăpătat pământul, și-au luat o vacuță, s-au bucurat de roadele muncii lor și de anii de pensie. Nu le-a plăcut direcția luată de România imediat după momentul 1989, dar, pentru micul lor univers rural regăsit, schimbările politice nu mai contau atât de mult. Le-ar fi plăcut să îl vadă pe Rege din nou conducând statul. Însă istoria nu a fost de acord cu ei.

Bunica mea nu a apucat să împlinească, odată cu România Mare, o sută de ani. Nici bunicul veteran de război. Vârstele lor s-au oprit mai repede. Dar trăiesc prin noi și prin tot ce ne-au lăsat, în special prin valorile cu care ne-au crescut și pe care s-ar bucura să știe că le prețuim și le respectăm. O astfel de moștenire mi-ar plăcea ca România Mare, trecută printr-un secol zbuciumat, să lase generațiilor viitorului centenar. O moștenire în care să primeze valoarea, nu mediocritatea; înțelegerea și toleranța, nu ura și disprețul; educația, cunoașterea și performanța, nu impostura, analfabetismul funcțional și nepotismul.!

Autor: Camelia Julia, jurnalist

În căutarea unirii din 2018

La un secol de la Marea Unire, sentimentul de mândrie națională se rostogolește pe o scară de valori inversată. Anul 2018 a fost împodobit cu zorzoane de autoritățile române, într-o etalare căreia i-a lipsit sincronizarea cu evoluțiile din trecut. O simplă privire în istorie arată un început de 1918 cu puține motive de speranță pentru România, urmat apoi de o serie de evenimente favorabile unirii și pe fondul schimbărilor pe plan european. 100 de ani mai târziu, țara noastră s-a proptit în banca elevilor indisciplinați ai Europei, cărora li se țin lecții de morală în mod constant, fără să existe vreo urmă de reacție și de asumare din partea puterii politice actuale.

Un bilanț succint indică, în aceeași notă, numeroase momente de dezbinare, neputințe, greșeli cărora, de multe ori, li s-au opus sincopă și nepriceperi ale opoziției. Mii de proiecte au fost anunțate, iar tot așa au și dispărut în mare măsură. Cele care au supraviețuit s-au derulat fie într-o atmosferă de success ponderat, atunci când amprenta factorului politic a fost ștearsă, fie prin sunetul unui scrijelit amator, plin de festivism, pentru a da bine la discursul de lansare. Răsare, invariabil, o curiozitate: ce element am putea extrage din 2018 care să sugereze ideea de unire? Cu ce rămânem din Anul Centenar?

Am ajuns să evocăm personalități politice din trecut, căci e aproape imposibil să regăsim corespondenți în actualitate. Până și simpla idee a unei comparații capătă o notă de dezgust și de lehamite.

În schimb, dacă ar fi să ne îndreptăm privirea de jos în sus, ne dăm seama că am putea găsi câteva ace în carul cu fân. Extrag doar unul, reprezentativ, care să sugereze un câștig în același spirit de odinioară. O victorie de etapă, dar cu o simbolică aparte, o idee care a căpătat un prim contur legislativ în Parlamentul României - proiectul Autostrăzii Unirii, cea care ar trebui să lege două provincii istorice - Moldova și Transilvania.

Stăruința celor două asociații civice - "Moldova vrea Autostradă" și "Împreună pentru A8" - a presupus provocări demne de vremurile și de planurile de persuasiune bine încheiate din trecut. Pașii mărunți au fost înlocuiți cu viteza de rulare pe autostradă. Contrastul și obstacolele au fost livrate, mai degrabă, în plan intern și au gravitat în jurul șovăielilor guvernului. Efortul a fost conjugat și a reunit, deopotrivă, parlamentari ai opoziției și ai puterii, autorități de la Bruxelles, mass-media și activiști de tot felul. Subiectul a fost în permanență cald și a dat din clocot ori de câte ori se întrezărea câte un derapaj. La 7 noiembrie 2018 votul din Parlament a fost unul

covârșitor, aproape de unanimitate, pentru construcția autostrăzii Iași-Târgu Mureș.

S-a atins, în premieră, borna unei legi care să consfințească importanța unui asemenea proiect. Pentru regiunea Moldovei, greu încercată de Marele Război, dar și de evoluțiile ulterioare, ar fi coloana de care să își lege speranțele la dezvoltare. E un prim reper ce poate

fi socotit ca un bun început. La fel de bine poate fi purtat și în trena unei iluzii, atât timp cât în România de astăzi, acolo unde-i lege, este și tocmeală. Nu mai spun de războiul de anduranță care-l presupune execuția unui astfel de obiectiv de infrastructură. Greul abia acum urmează, însă poate fi stăvilit cât timp urmează calea de mijloc dintre deficit și exces.

Lucian Bălănuță, jurnalist Radio România Iași

RECURS LA UNIRE -Centenarul Marii-

Maria Filipoiu

Editura Libris Editorial, 2018

Cartea de publicistică istorico-literară - **Recurs la Unire** este închinată Centenarului Unirii și memoriei patriotice a celor care s-au jertfit ori au luptat pentru înfăptuirea idealului românilor -Mare Unire din 1918, ideal ce se dorea a fi milenar, dar conjuncturile istorice l-au curmat după numai 22 de ani (România Mare 1918-1940), stat unitar destrămat în urma tratatului politic dintre Germania nazistă și Rusia stalinistă, prin care Basarabia revenea Rusiei, în urma „Ultimatumului” Uniunii Sovietice din 26 iunie 1940.

Unirea ținuturilor românești, visul purtat de poporul daco-român prin veacuri a fost realizată pentru prima oară în anul 1600, de către Voievodul Mihai Viteazul - Domn al Țării Românești (1593- 1600) care a stăpânit pentru scurt timp și celelalte două provincii - Moldova și Ardealul (iunie 1600 - septembrie 1600), recunoscută sub denumirea „Unirea personală a lui Mihai.” (...)

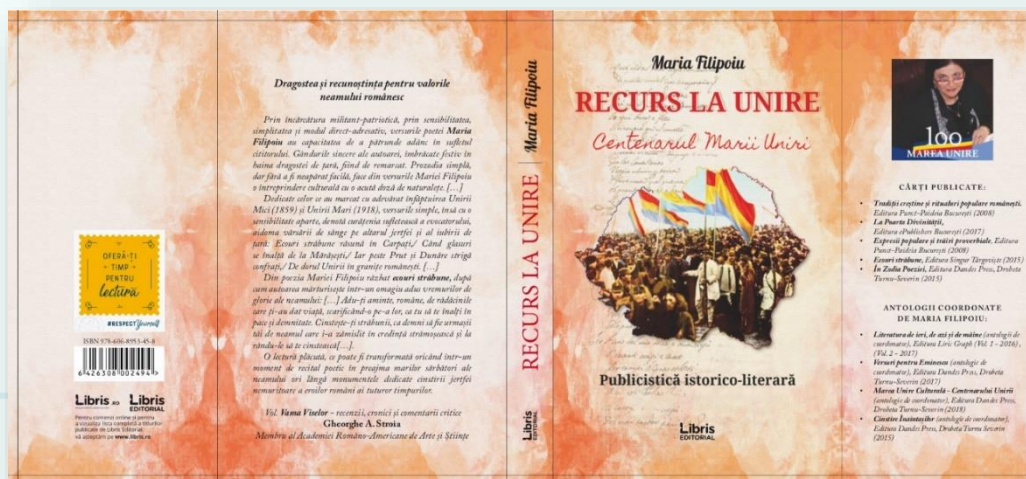
Unirea a fost consolidată abia trei secole mai târziu, în România modernă, la jumătatea secolului XIX: Unirea Principatelor Române - Țara Moldovei și Țara Românească, fiind

întemeiat Primul Stat Unitar Român, constituțional, de către Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, la 24 ianuarie 1859. Consemnată ca “Mica Unire”, importanța ei a fost covârșitoare pentru actul Marii Uniri de la 1918 - realizat în mai multe etape.

Rolul esențial în înfăptuirea Marii Uniri l-a avut Regina Maria, influențându-l pe Regele Ferdinand I-primul rege al României, care l-a succedat pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza-să între în război (Primul Razboi Mondial 1916-1918) de partea Antantei, act premergător unirii Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Maramureșului și Satmarului cu Regatul Român (Vechiul Regat).

În timpul războiului, Regina Maria a facut dovada patriotismului suprem, înrolându-se ca soră medicală pe front, chiar în prima linie și în tranșee, îngrijind soldații răniți, ceea ce i-a adus o mare popularitate pe plan internațional. (...)

Despre spiritul militant al reginei Maria s-a spus că ea a format o întreaga generație de bărbați și toți o venerau, fiind recunoscută ca cea mai populară femeie din țară, devenind, astfel, un model pentru generațiile acelor vremuri. (Autoarea)

Fragment din cartea **Recurs la Unire:**

"Marea Unire din 1918 a fost procesul istoric în urma căruia toate provinciile istorice locuite de români au fost unite în cuprinsul aceluiași stat național, România, ulterior denumit Regatul României. Etapele preliminare au fost Mica Unire din 1859 (a Țării Moldovei cu Țara Românească) și dobândirea independenței (în urma războiului din 1877-1878), pe fondul renașterii naționale a poporului român, pe parcursul secolului al XIX-lea.

Unirea Basarabiei, a Bucovinei și a Transilvaniei cu Regatul României (Vechiul Regat) a dus la constituirea României Mari.

În cadrul Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, convocată la 1 decembrie 1918, de către Marele Sfat Național Român, prin Consiliul Național Român Central, de la Arad, la care au participat 1228 de deputați, s-a votat „Rezoluția de la Alba Iulia”, prin care se pecetluia Unirea Transilvaniei cu Regatul Român, denumit „Regatul Român Unit - România Mare”.

În anul aniversar - Centenarul Marii Uniri, ideea reunirii Republicii Moldova cu România, deși neasumată de niciunul dintre cele două state, este prezentă în discursuri publice, care se dovedesc sterile fructificării năzuinței popoarelor din ambele țări surori. Sunt român de viță veche și-mi iubesc patria-mamă, cu toată ființa mea, până în ultima clipă a vieții.

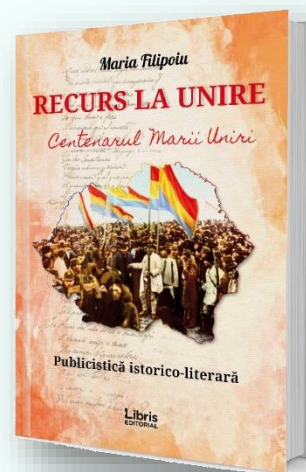
Din dorința reîntregirii patriei în vechile hotare i-am dedicat zeci de poezii în *Recurs la Unire* cu ocazia aniversării Centenarului Marii

Uniri și sinteze istorico-literare, carte în care mi-am lăsat parte din sufletul menit acestei vieți, pentru care îmi doresc același impact emoțional din partea cititorului iubitor de patrie, de tradițiile strămoșilor și de gloria înaintașilor."

PARTEA III - Capitolul 6

Motto:

Sentimentul istoric al naturii intrinseci a statului sau o mână de fier, din nefericire, lipsesc; așa încât, departe de-a vedea existența statului asigurată prin cârma puternică și prevăzătoare a

tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest și mai inteligent, suntem, din contră, avizați de-a aștepta siguranța acestei existențe de la mila sorții, de la pomana împrejurărilor externe care să postuleze ființa statului român ca pe un fel de necesitate internațională.

Mihai Eminescu—ziarul "Timpul" (31 august 1878)

Vreme trece și revine
În timp nou, cu vechi cutume;
Iar cu amăgiri de bine
Trec speranțe-n altă lume.

Maria Filipoiu -27 martie 2018

Pe ogorul vetrei străbune (rondel gliei pitorești)

Pe ogorul vetrei străbune
Rodește viță românească
Și doina răsună din strune,
Pe-ai neamului fii să-i cinstească.

La Ziua Țării să se-adune
Români în glia pitorească,
Pe ogorul vetrei străbune
Rodește viță românească.

Din dragoste de națiune,
În spice, grâul să rodească,
E sădit cu înțelepciune
Și-i frământat, să se dospească
Pe ogorul vetrei străbune.

Moștenirea graiului românesc

Pe plai mioritic m-am născut
Șă ascult doine în câmpie
Și de la dascăli am cunoscut
Ce e iubirea de patrie.

Din grai românesc primind nume,
În el am rostit primul cuvânt.
Am învățat să-i cânt renume
Țării-mamă, ce-i Rai pe Pământ.

La școală am deprins a scrie
Înțelepciuni din buchea cărții,
Pe cărarea vieții să-mi fie
Îndreptarul creștinătății.

În grai românesc m-am înălțat
Pe o scară spirituală
Și-n demnitate am învățat
Că leagăn sfânt e mama-țară.

În grai românesc plânge condei,
Spre cinstirea limbii române.
Iar ploi de gânduri și de idei
Revarsă lacrimi, s-o îngâne.

Cu limba română în cuvânt
Prin veșnicie voi străbate,
Să nu îi duc dorul în mormânt,
Din visurile neuitate.

Maria Filipoiu

- Membru în Liga Scriitorilor Români
- Membru în Uniunea Internațională a Oamenilor de Creație
- Membru în Cenaclul Literar "Cetatea lui Bucur" - București
- Membru în Uniunea Scriitorilor de Limba Română

LIGYA DIACONESCU

Rm. Vâlcea, România & Toronto, Canada

Jurnalist, poet, scriitor, publicist, economist, maestru Reiki,
Pictor amator

LIGYA DIACONESCU

- este cunoscută în țară și în întreaga lume –

“DOAMNA LIMBII ROMÂNE”,

numită astfel de președintele Ligii Scriitorilor Români, Al. Florin Țene

A câștigat în anul 2017 – Trofeul Ligii Scriitorilor Români “TROFEUL „LIMBA ROMÂNĂ”

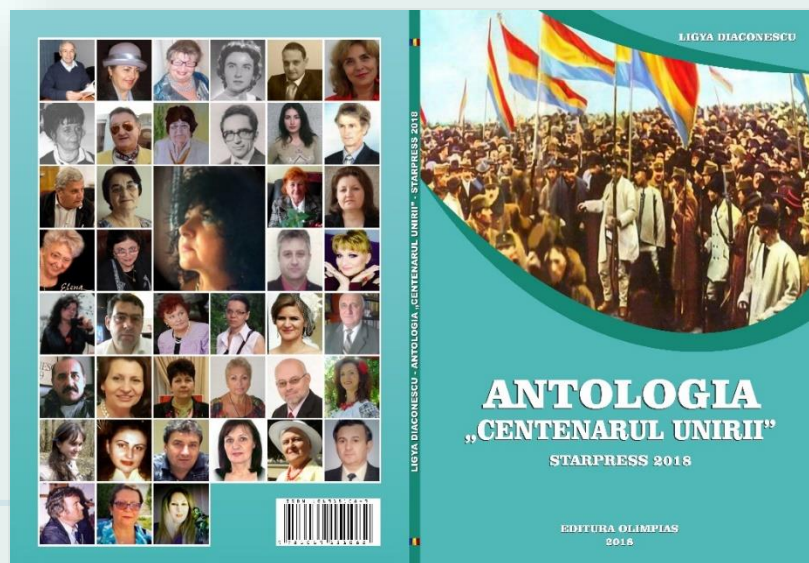
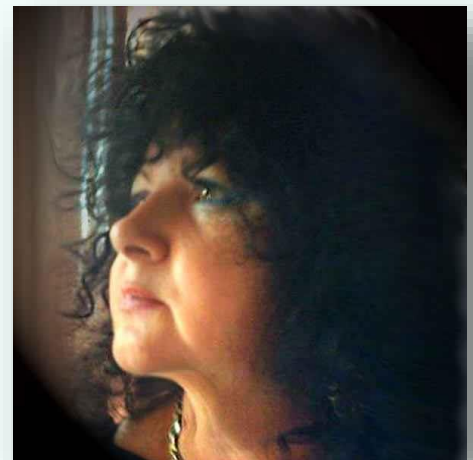
- Este născută în 14 iulie 1960, la Bicăz, Neamț. Deși plecată des din România, îi place să spună că este româncă și locuiește, când nu se află peste ocean, într-unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, plin de cultură, dintr-o zonă preponderent turistică, zona Vâlciei.

ESTE - director general al S.C. Starpress SRL - Râmnicu Vâlcea și al Asociației Internaționale de Cultură și Turism, STARPRESS.

-Proprietar al revistei internaționale, româno-canado-americane „STARPRESS”
www.valcea-turism.ro (cu redacții în România, Canada, USA, Italia și corespondenți în întreaga lume).

- membru al Clubului de Presa Transatlantic.

Este membru fondator al AJRP - Asociației Jurnaliștilor Români de Pretutindeni (AJRP) QUBEC- CANADA (“Association des mass-médias et journalistes d'expression roumaine sans frontière”), înființată la 25 septembrie 2011, la Toronto / Canada

LIMBA NOASTRĂ CEA ROMÂNĂ

Limba noastră cea română
S-a păstrat prin bătălii
Prin istorii și furtună
Prin sărutul vechii glii

Limba noastră românească
A înfiorat vrăjmașii
Alungând cotropitorii
Salvând pururi copilașii

Limba noastră cea română
Cu dulceața-i pătimasă
A cântat veșnic Carpații
Bărăganul și sălașul

Vetrei vechi din Maramureș,
Moldova și Bucovina
Legănată-n glas de șoapte
În Oltenia strabună

În Muntenia bogată
Și Ardealul cel frumos
De la Dunare la mare
Prin Carpați cu chip vânjos.

Limba noastră românească
A pictat și Bărăganul
Prin culori de oameni harnici
Care și -au cântat aleanul

Limba noastră cea română
A născut cuvântul DOR
Neasemuit în lume,
Dor de mamă, de izvor,

Dor de vechile balade
Curse-n plete de istorii
Din care răsar feciorii
Bravi eroi, în carnea țării

Pe unde se ȣes marame,
Costume nemuritoare,
În culori îmbălsămate -
‘N parfum de mărgăritare

Limba noastră românească
Îl cântă pe Dumnezeu
Și Grădina cea Divină
În care trăiesc și eu.

LIGYA DIACONESCU

Din lutul tău

Frământat din lut și lumină solară
Pe trupul tău binecuvântat
În prima zi ți-a așezat câmpiile
În ziua a doua munții Carpați
A lăsat apoi să-ți crească pădurile
și după cum se întâmplă mereu prima oară
a cuprins cu brâul dealurilor
îmbrățișarea din crângurile
în care susură în limba lor izvoarele

în ziua a treia a plămădit
cu puterea cuvântului Său
triluri de păsări în câmp înverzit
ca în a patra zi să sape din stâncă
chipuri după asemănarea Lui Dumnezeu
în ziua următoare le-a dat viață
și le-a dat o singură poruncă
să iubescă mereu
pământul ce li s-a dat
iar în ziua a șasea a așezat bolta albastră
peste tot ce-a creat

a venit ziua de mare odihnă
pentru că zidirea era terminată
așa că și-a așezat capul în tinda țaranului
și liniștea toată
și dragostea din adâncul cerului
a coborât peste vatră
sub forma unui imens curcubeu
pentru că aici
în țara mea se odihnea Dumnezeu.

Tăinuit tezaur

tu să mă ierți,o, țara mea frumoasă,
că doar în versu-mi te slăvesc și azi
un curcubeu în trenea ta mi-e gândul
scânteii născute-n cetină de brazi

hotarul tău ciuntit de marii lumii
mi-e cicatrice-n suflet și-n simțire
și la altarul lacrimii te chem
când clopotul răsună-n mănăstire

oficierea cununiei tale
o consfințim din nou prin darul pâinii
când din potirul limbii crește dorul
ca vinul curs din zăriștea luminii

vino din nou acasă, că străinul
nicicând nu va pricepe vrerea ta
din partea țării mele plânge cerul
când nu-nțeleg că nu te pot avea

mai ține minte frunza-n codrul lumii
că trupul țării rupe din pribegie
își oblojește rănila prin vremuri
tezaur al luminilor – frăție

Declarație de dragoste

dacă ar fi să strig
peste coama Carpaților mei
de ce-mi iubesc țara
și satul natal
glasul meu ar deveni trâmbiță
ce-ar cutremura lumea
de la cel mai înalt versant
până la cel mai îndepărtat mal

dac- ar fi să spun
de ce curcubeul are un capăt în Dunăre
și celălalt capăt în Prut
s-ar ridica străbunii
cu piepturile dezgolite de vreme
cu rănilor încă nevindecate
și-ar spune că ei au făcut
acest arc ce leagă inimile
în propriul lut

dar nu voi striga și nu voi spune
decât ceea ce este firesc
că trăiesc în eternitatea dorului
din vatra străbunilor mei
și iubesc

SILVIA BODEA SĂLĂJAN

Alba Iulia– Cetatea– Simbol a Marii Uniri a românilor

În anul în care aniversăm împlinirea a 100 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri a românilor de la 1 decembrie 1918, gândurile ne poartă spre Alba Iulia, orașul-cetate în care s-a realizat acest măreț act istoric, oraș care subliniază cel mai bine idealurile de unitate și identitate ale românilor de-a lungul veacurilor. Adevărat centru spiritual și cultural al românilor de pretutindeni, cu o istorie zbuciumată, care se pierde în negura vremurilor, Alba Iulia este unul din cele mai vechi și mai frumoase orașe din România.

Un loc încărcat de istorie, simbol al unității românilor

Alba Iulia se află în partea vestică a României, în centrul podișului **Transilvaniei**, pe malul râului Mureș, orașul este reședința județului Alba. Alba Iulia este situată în apropierea cetății dacice Apulum care, în epoca romană, s-a dezvoltat foarte mult. În Evul Mediu, orașul se numea în limba slavonă Balgrad, adică Cetatea Albă. Unul dintre cele mai importante evenimente care au loc în Alba Iulia se petrece la data de 1 noiembrie 1599, când Mihai Viteazul intră în oraș și realizează unirea politică a Transilvaniei și a Țării Românești. Din păcate, după uciderea lui Mihai Viteazul, Alba Iulia a fost distrusă de câteva ori de armatele rivale, fiind refăcută de-a lungul timpului.

Însă cel mai mare moment de glorie al orașului se petrece în data de 1 decembrie 1918. Atunci, la Alba Iulia s-a sărbătorit pentru prima dată Ziua Națională a României, după ce în Cetatea Albă Carolina a fost semnat actul Marii Uniri, și anume unirea Transilvaniei cu România.

Cetatea Albă Carolina – Lecție de istorie

Cetatea Albă Carolina, păstrează mărturiile istorice și culturale ale evenimentelor ce au condus la formarea poporului român. După marele proiect de restaurare, cetatea a devenit un punct de atracție turistic și un simbol mai puternic al orașului, datorită patrimoniului cultural-istoric.

Cinci lucruri de vizitat în Cetatea Albă Carolina :

1. Cea mai mare cetate în stil Vauban din România și din sud-estul Europei

Stilul Vauban reprezintă o modalitate de construire a fortificațiilor. Denumirea îi revine însuși mareșalului francez de Vauban, care a proiectat acest modern sistem, caracterizat în principal prin forma sa poligonală. Stilul Vauban în care a fost ridicată Cetatea Alba Carolina, oferă o notă de autenticitate locului, remarcându-se prin forma de stea cu șapte colțuri, cărora le sunt atribuite câte un bastion (Sf. Eugeniu, Sf. Ștefan, Trinitatea, Sf. Mihail, Sf. Carol, Sf. Elisabeta, Sf. Capistrano) cu o înălțime de 12 metri, ajungându-se astfel la un perimetru al zidurilor de 12 kilometri.

Suprafața pe care se află construită cetatea astăzi, măsoară 70 de hectare, jumătate față de suprafața atribuită inițial și pentru care au fost dărâmate numeroase case aflate pe vatra vechiului oraș. La ridicarea cetății au ajutat mii de iobagii din împrejurul orașului, aduși cu forța și siliți să muncească pe gratis. Dimensiunile cetății sunt extraordinare, încât putem compara plimbarea prin cetate cu o plimbare prin Parul Tineretului din București.

În prezent, Cetatea Alba Carolina înglobează alte două cetăți, fiecare reprezentând în epoca romană, apoi medievală, nuclee de dezvoltare urbană a orașului.

Castrul Legiunii a XIII-a Gemina

Începuturile evoluției ridicării unei cetăți în zona orașului Alba Iulia sunt strâns legate de prezența unei cetăți dacice situate la Piatra Craivii. Acest masiv stâncos situat la 20 km de Alba Iulia a reprezentat locul unde, după cercetările făcute în ultimii ani, s-a descoperit că a existat o cetate dacică numită Apoulon. Prezența acestui tip de fortificație a însemnat pentru acele vremuri cea mai puternică construcție a Daciei romane. În ultimii ani au avut loc diferite cercetări arheologice, care au scos la iveală prezența castrului roman pe teritoriul actualei cetăți bastionare. Este cunoscut faptul că, fortificația Legiunii a XIII-a Gemina, construită din piatră cioplită, avea forma unui patrulater.

Cetatea medievală

De-a lungul secolelor următoare, IV-VIII, așezarea Apulum a continuat să fie locuită de către populația aborigenă. În acel timp, datorită fenomenului migrației, locuitorii au început să se diminueze ca și număr. Ca urmare, cetatea romană existentă reprezenta un spațiu mult prea mare pentru o populație nu atât de numeroasă. Una din caracteristicile principale ale unei cetăți medievale o simbolizează chiar modificările de diminuare a suprafeței cetăților antice preexistente. În timpul în care așezarea era denumită Bălgrad, însemnând „Cetatea Albă”, încă folosea vechile ziduri ale cetății castrului roman al Legiunii a XIII-a Gemina. Cetatea medievală de la Alba Iulia, în timpul existenței sale, trece prin perioade diferite care îi vor afecta foarte mult aspectul. Cetatea își câștigă titlul de cetate regală, și chiar este desemnată la timpul acela fiind cea mai importantă de pe tot teritoriul Transilvaniei.

Cetatea bastionară

Venirea la putere a Imperiului Austriac la sfârșitul secolului al XVII-lea reprezintă momentul în care este decisă construirea cetății. Victoriile acestora împotriva Imperiului Otoman le conferă o mare putere politică, administrativă, economică și militară peste ținutul Transilvaniei. Dat fiind faptul că austriecii erau conștienți de această mare putere, astfel se hotărăște ridicarea cetății în stil Vauban, care astfel va purta și numele împăratului Carol al VI-lea. Cetatea Alba Carolina a fost ridicată între anii 1715-1738, sub aprobările lui Eugeniu de Savoia, îndrumarea generalului Steinvillle și planurile arhitectului italian Giovanni Morando Visconti. Porți în stil baroc cu basoreliefuri, șanțuri, bastioane, cazemate, galerii și alte lucrări de fortificații descriau pe atunci cetatea ridicată în stil Vauban, stil căruia îi era caracteristică forma heptagonală.

2. Porțile cetății

Stilul baroc și sculptorii chemați special la Alba Iulia și-au lăsat amprenta vizibilă pe fiecare dintre cele patru porți existente în cetate.

Prima Poartă - Se aseamănă cu un arc de triumf care are în alcătuire trei intrări separate. Statuile așezate în planul superior simbolizează, de la stânga la dreapta: zeița Venus, stema Austriei reprezentată de vulturul bicefal cu o sabie și un sceptru și zeul Marte. Statuile sunt încadrate la exterior de două bombarde. Basoreliefurile sculptate prezintă scene din mitologia antică.

A doua Poartă - A fost refăcută după ce a fost distrusă la începutul secolului al XX-lea. Poarta se regăsește la capătul superior al pantei unde se află și Poarta I. Cele două ziduri laterale, cu două ghiulele deasupra, care au mai rămas din vechea Poartă a II-a, au reprezentat punctul de pornire pentru reconstruirea întregii porți, realizată cu ajutorul fotografiile mai vechi, fiind reînnoită în anul 2009.

A treia Poartă- Reprezintă cea mai impresionantă construcție baroc dintre toate cele patru porți din cadrul fortificației. Comparată tot cu un arc de triumf, având tot trei intrări, ca și Poarta I, se remarcă prin stilul doric. Poarta a III-a face intrarea propriu-zisă în fort, în zona unde sunt concentrate cele mai multe dintre monumentele istorice. Statuia triumfătoare ce se ridică deasupra porții aparține împăratului Carol al VI-lea al Austriei, sub domnia căruia s-a construit Cetatea Alba Carolina, care îi poartă și numele.

A patra Poartă - Încheie cercul monumentelor cu însemnătate importantă din cadrul Cetății Alba Carolina. Se află la mijlocul dintre cele două mari catedrale, cea romano-catolică Sf. Mihail și cea ortodoxă a Încoronării. Odată ce ai lăsat în urmă fortificația, poarta oferă ieșirea spre Platoul Romanilor.

Monumentele istorice

Cetatea Alba Carolina dispune de prezența unor importante monumente ce stau mărturie evenimentelor petrecute în istoria orașului dar și în evoluția țării noastre. Cele mai multe dintre ele dispun de o poziționare semnificativă raportată la evenimentul petrecut în sine. Astfel, în locul în care s-a purtat o bătălie importantă sau unde personalități importante au murit pentru patrie regăsim astăzi statui, busturi sau monumente ridicate în cinstea unor oameni care au schimbat cursul evenimentelor.

Statuia ecvestră a lui Mihai Viteazul- Lucrarea din bronz îl reprezintă pe domnitor exact ca în ziua în care acesta își făcea intrarea triumfală în Alba Iulia, la 1 noiembrie 1599. Mihai Viteazul are o postură de învingător, în mâna stângă ridicând buzduganul, iar în cealaltă mână hățurile calului. Sculptată de către Oscar Han, statuia a fost ridicată în memoria împlinirii a 50 de ani de la Marea Unire a Transilvaniei cu România. Cu ocazia a mai multe evenimente petrecute în anul 1968, statuia a fost dezvelită alături de noile expoziții ale Muzeului Unirii.

Obeliscul lui Horea, Cloșca și Crișan- Cum intri în cetate prin Poarta I, apoi urci spre Poarta a II-a, ți se dezvăluie marele monument, situat față în față cu Poarta a III-a. Impunătorul

edificiu a fost ridicat în memoria martirilor Horea, Cloșca și Crișan chiar pe locul unde în anul 1784 Horea și Cloșca au fost întemnițați. Acesta a fost ridicat cu ocazia sărbătoririi a 150 de ani de la răscoala în care au fost executați cei trei. Obeliscul Horea, Cloșca și Crișan are o înălțime de 28 m, aceasta fiind dată de impunătoarea săgeată careia îi sunt alipite alte trei elemente la fel de principale.

La baza acesteia se află o celulă simbolică amintind de locul unde au fost ținuti prizonieri Horea și Cloșca, iar deasupra celulei sunt sculptați în basorelief cei trei martiri care stau drepti în fața oamenilor. Pe latura opusă, estică, se impune statuia Victoriei înaripate care ține în mâna ei o cunună de lauri, cu inscripția pe soclu: “SMERITĂ ÎNCHINARE LUI HOREA, CLOȘCA ȘI CRIȘAN”.

Catedrala Încoronării - Cunoscută ca și Catedrala Reîntregirii, biserica ortodoxă a luat naștere în perioada următoare a Marii Uniri, și anume între anii 1921-1922. Catedrala Ortodoxă a fost construită având ca scop principal refacerea Mitropoliei pe care Mihai Viteazul a ridicat-o, dar care a fost distrusă în 1714 datorată stăpânirii habsburgice. Ca semn de omagiu, statul român clădește opera arhitectonică în doar doi ani, având ca hram “Sfânta Treime”, același ca și al vechii Mitropolii a Transilvaniei. În dreapta și stânga pronaosului stau astăzi mărturie portretele lui Mihai Viteazul și al soției sale, Doamna Stanca, ca și semn al ctitoririi bisericii. Arhitectura Catedralei a însemnat o reproducere a Bisericii Domnești din Târgoviște realizată în cruce greacă înscrisă.

Catedrala romano-catolică Sf. Mihail - Reprezintă unul dintre cele mai vechi monumente de mare importanță din Transilvania datorită arhitecturii sale medievale dar și vechimii sale (1000 de ani), fiind comparată cu Notre Dame din Paris. Ridicarea acesteia este plasată în descursul a mai multor perioade, recente săpături arheologice și vechi documente atestând situarea altor două monumente pe locul în care se află astăzi catedrala. Cele două monumente sunt reprezentate tot de două biserici, prima de dimensiuni mai mici, care datează din secolele IX-X, iar cea de-a doua, mai mare, care datează de la începutul secolului al XIII-lea. După ridicarea celei de-a doua biserici, se decide la scurt timp construirea

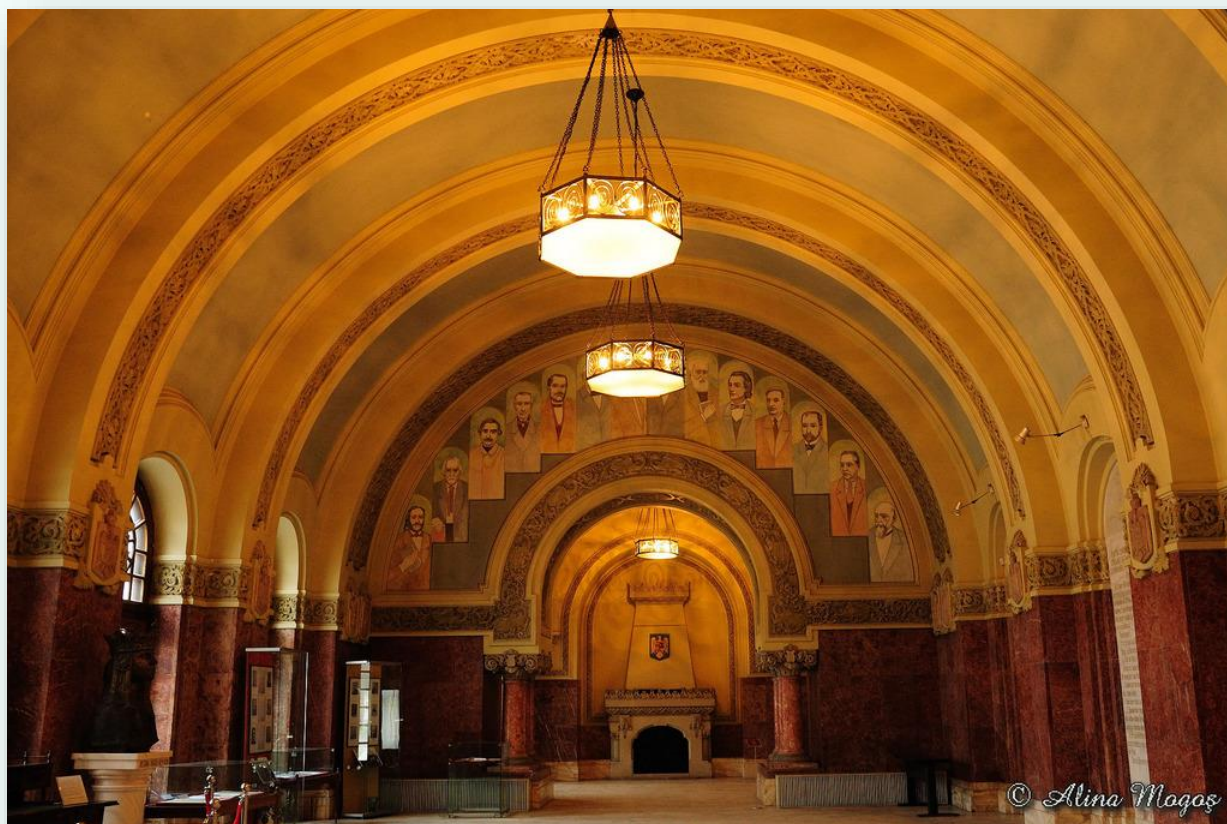

catedralei care înglobează oarecum fosta biserică. Înălțarea acesteia se întinde de la începutul secolului al XII-lea până la sfârșitul acestuia, fiind oprită la un moment dat de mai multe evenimente de natură istorică, precum: invazia tătarilor (1241) și răscoala sașilor din Transilvania (1277).

Sala Unirii - A luat viață prin cel mai important eveniment al țării, și anume ca locul unde s-a semnat la 1 Decembrie 1918 actul unirii, care alături de România deja formată, Transilvania. Clădirea în care funcționează a fost ridicată în 1898 și adăpostea militarii care rămâneau în garnizoană, pe timpul Imperiului Austro-Ungar, clădire cunoscută ca și Cazinoul militar. După Marea Adunare Națională de la 1918, clădirea a primit un alt caracter, fiind restaurată între anii 1918-1922, recunoscându-i-se astfel semnificația națională

Muzeul Principia - Muzeul se află poziționat exact pe locul unde cu timp în urmă se descopereau urme ale prezenței castrului roman Apulum, castru care a devenit în timp nucleul de bază al formării orașului. Clădirea muzeului adăpostește camera de tezaur unde erau depozitate finanțele legiunii, birourile ofițerilor, dar și o instalație de încălzire romană. De asemenea, în curtea muzeului sunt prezente vestigiile romane descoperite de către arheologi.

Autor: *Roca Denisa, "Patrimoniul turistic cultural al municipiului Alba Iulia"*

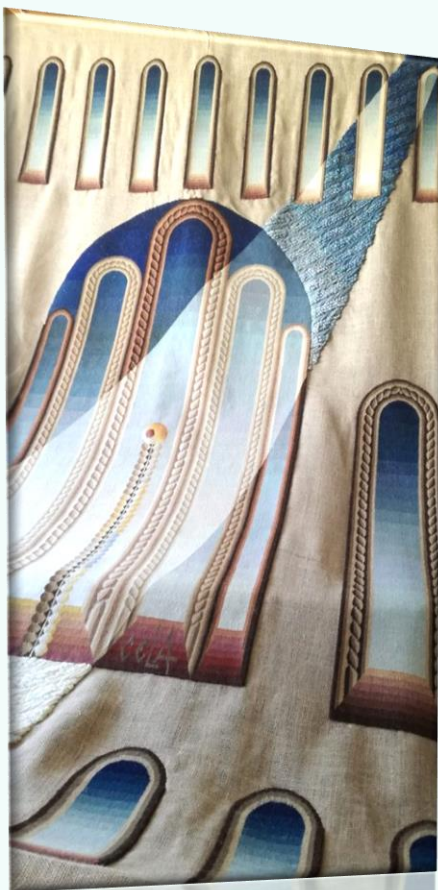
UMBRAE PARVAE VII

erestrele din tapiseriile mele sunt pretextul unor “călătorii” în visare, obligându-te să le privești îndelung. Ele pot deveni spații locuibile ale spiritului. Iubesc ceea ce fac. Mă bucur puternic de tot ce văd. Pentru a face tapiserie îți trebuie har, multă răbdare și mult timp. Muncă până la umilință și dragoste pentru lucru bine făcut. Totul este gândit, chibzuit și prezentat sub semnul originalității cu respect față de propria mea meserie. Cred că măiestria în tapiserie nu constă în a demonstra că mai există

și astăzi excelenți meșteșugari, ci a căutării în ceea ce privește echilibrul dintre “a păstra și a inova”. Lucrez în clasică tehnică a celor de demult, în haute-lisse, combinată uneori cu “punctual de la Putna”, un punct de broderie pe care l-am aflat tot la cei din vechime. (Citez splendoarea și monumentalitatea broderiilor liturgice și laice prezente în, Tezaurul de la “Putna” din vremea lui Ștefan cel Mare ca și în moștenirea domnitorilor Țării Românești din sec.XVI și sec.XVII. Tapiseria UMBRAE PARVAE VII expusă în SNAC-Arta contemporană, Centenar 2018, tehnica : haute-lisse, broderie și desen pe pânză de iută, 300x200cm, face parte din ciclul “Umbrae parvae” început de mine în anul 2000. Termenul este o categorie estetică în METAMORFOZELE lui OVIDIU.

Am reușit să fac șapte lucrări, tapiserii care, nici Palas, nici invidia, nu puteau să le critice” după cum spunea poetul OVIDIU, vorbind despre țesăturile vestite ale frumoasei Arachne, transformată de gelozia Atenei în păianjen. Aceste treceri de la o culoare la alta, “adumbriri delicate” ridică o tapiserie la rangul de artă înaltă și o fac să stea, indiferent de critica de artă chiar în fața privirilor critice și tăioase ale unei zeițe... Raza de lumină însoțește călătoriile în visare ale privitorului, și mărturisirile de iubire față de semenii mei. Spre ce se deschid aceste ferestre? Se vor întreba unii. Spre un peisaj, vor spune pozitiviștii. Spre vis. Vor spune idealiiștii. Spre cer, vor spune poeții. Spre infinit vor crede iubitorii de metafore. Cert este că spectacolul care se vede pe fereastră e o veduta, redusă la minimum, un cer senin care exaltă frumusețea pură.

CELA NEAMȚU, 15 noiembrie 2018, București

Universitatea de Medicină și Farmacie Grigore T. Popa, Iași

Sunt absolventă a Facultății de Medicină Generală din Universitatea de Medicină și Farmacie *Grigore T. Popa*, Iași, promoția 1985. Am avut extrem de mulți colegi din diverse țări ale lumii. Colegi pe care ulterior i-am avut colegi de rezidențiat, iar acum, colegi care își trimit copii la studii la Facultatea unde au învățat, unde le-am devenit Profesor. Mereu am fost impresionată de dragostea pe care am găsit-o în cuvintele spuse de actualii studenți despre Iași, despre Universitatea în care au învățat părinții lor.

Universitatea în care am învățat și unde sunt Profesor a fost fondată poartă numele lui Grigore T. Popa, om de știință cu renume internațional în domeniul neuro-endocrin și, de asemenea, titular al catedrei de Anatomie Funcțională și Embriologie. Cercetările sale au dus la descoperirea sistemului port hipofizar. Sediul său principal se află în Palatul Calimachi, datat 1793.

Universitatea de Medicină și Farmacie “Grigore T. Popa” din Iași a fost fondată în 1879, fiind una dintre cele mai vechi instituții de învățământ superior din România. UMF Iași face parte din Grupul celor 12 Universități de Educație și Cercetare Avansată. Cele patru facultăți – Facultatea de Medicină, Facultatea de Medicină Dentară, Facultatea de Farmacie și Facultatea de Bioinginerie Medicală – sunt acreditate de Asociația Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) iar managementul educațional instituțional este certificat de forul european de evaluare European University Association (EUA) - Institutional Evaluation Programme (IEP) și de Consiliul Internațional al Decanilor Facultăților de Medicină de

Expresie Franceză (CIDMEF). Dintre cei 11.759 de studenți, masteranzi, doctoranzi și rezidenți ai săi (8.717 studenți, 317 masteranzi, 341 doctoranzi și 2.384 rezidenți), 2.466 provin din 52 de țări altele decât România, ceea ce face Universitatea de Medicină și Farmacie “Grigore T. Popa” din Iași cea mai cosmopolită instituție de învățământ superior din estul Europei.

Universitatea de Medicină și Farmacie “Grigore T. Popa” Iași este singura instituție de învățământ medical românesc cotate în topul realizat de Times Higher Education World University Rankings 2017-2018. La indicatorul vizibilitatea academică la nivel internațional,

UMF Iași se situează pe primul loc în țară și în primele 500 de universități din lume (locul 428).

Sunt medic oftalmolog și am șansa să lucrez în Clinica unde a fost prima femeie profesor universitar din România, Elena Puscariu - Densusianu (1875-1966). Ea a organizat și a condus, în calitate de medic, prima Clinică de Oftalmologie (Iași, 1920), fiind totodată, la nivel mondial, prima femeie profesor universitar la o clinică oftalmologică.

Când eram studentă am avut șansa unor Profesori care mi-au fost model în viață – model de Profesor, model de OAMENI cu sufletul mare, model de MEDICI desăvârșiți. Voi spune doar două nume care mi-au marcat întreaga carieră și viață: domnul Profesor Petre P. Vancea, cel care m-a învățat să fiu oftalmolog și Doamna Profesor Gioconda Dobrescu, care m-a învățat să fiu un bun Profesor. Imi doresc ca studenții mei să își amintească cu plăcere de orele mele de curs sau de lucrări practice, de poveștile auzite despre boli și pacienți.

Am participat mereu, ca voluntar, la diverse acțiuni medicale, în special, oftalmologice. Sunt, de altfel, și membră a Clubului Lions din Iași – un Club format din doamne dornice să ajute Comunitatea. Am efectuat numeroase screeninguri oftalmologice pentru a depista la copii erorile de refracție sau diversele afecțiuni oftalmologice care duc la

Ambliopie (Ochiul leneș). Este de fapt, partea oftalmologiei care mă pasionează cel mai mult.

Sunt onorată să trimit câteva gânduri revistei ORIENT ROMÂNESC și poate să-mi regăsesc vechi colegi sau studenți

Conf. *Dr. Camelia Bogdănici*, Medic primar Oftalmologie, UMF Iași

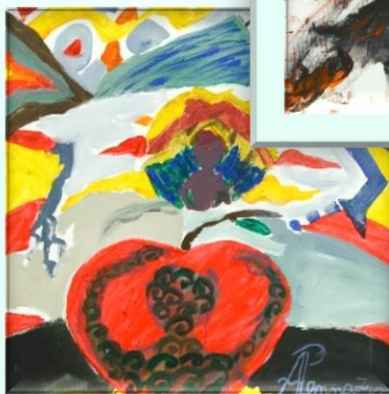

ANDREI PENNAZIO

L-am întâlnit pe Andrei Pennazio în iarna lui 2015, când l-am invitat să viziteze atelierul grupei de studenți la care devenisem coordonator - Anul I Pictură de la Universitatea Națională de Arte "George Enescu" din Iași. Andrei, însoțit de mama sa, aducea cu el un pachet consistent de pânze și desene care ne-a uimit pe toți. Am rămas surprins de pasiunea și priceperea nativă cu care și-a întins creațiile prin atelier și le-a povestit sensurile narrative și simbolice. Asemenea unui pictor profesionist, a împletit povestea din mintea și sufletul lui cu ceea ce se întâmplă obiectiv pe pânze: contraste de culori, structuri plastice diferite, armonii căutate și game cromatice dirijate în raport cu subiectul ales de el. Actualmente el este elev al Colegiului Național de arte "Octav Băncila" din Iași, unde își surprinde colegii și profesorii. Mă încântă acest aspect, pentru că mă face să sper că va fi bine coordonat încât să parcurgă exemplare etapele maturizării și devenirii sale până la intrarea pe nivelul studiilor artistice academice și apoi în cariera sa de artist profesionist matur.

Sunt convins că va străbate multe paliere ale expresivității picturale și ale lumii ideilor care definește arta modernă și contemporană. Dar, chiar de acum, Andrei Pennazio demonstrează calități care nu sunt un fapt obișnuit, nici măcar în rândul celor care au finalizat studii artistice complete: el are un control născut, ceea ce numim talent excepțional, asupra suprafeței picturale, își organizează compozițiile cu atenție și inspirație, cu improvizatii la nivelul structurilor plastice care denotă o imaginație creatoare ieșită din obișnuit. Tușele picturale și gamele armonice sofisticate și moderne amintesc de marile nume ale expresionismului abstract, de la Henry Matisse la Arshile Gorky și Jackson Pollock din prima sa perioadă de creație.

Cu siguranță că pasiunea și priceperea pe care mama sa, Silvia, o dezvoltă ca să îl încurajeze și promoveze pe fenomenalul pictor Andrei Pennazio, este un factor important în ceea ce el a reușit să facă până acum și va crea în anii următori. Deloc de neglijat este și filonul de sensibilitate pe care Andrei Pennazio l-a preluat din filiația sa italiană. În virtutea

surprinzătoarelor sale calități și rezultate și a experienței mele de cadru didactic universitar la specializarea Pictură dar și de teoretician al artelor cu activitate publicistică și curatorială constantă, consider că Andrei Pennazio va scrie o pagină surprinzătoare și valoroasă în pictura românească - și poate internațională- a zilelor noastre.

Cristian Ungureanu

Visual artist

Associate Professor

Faculty of Visual Arts and Design

"George Enescu" National University of Arts Iasi, Romania

Member of C.I.R.E.T. Paris, France

DECEMBRIE

Iată că a mai rămas puțin și intrăm în luna Decembrie, luna sărbătorilor de iarnă. Dar ar fi nedrept să ne mulțumim cu această afirmație, deoarece însăși viața ne-ar contrazice. Întotdeauna, în viața practică a satului meu, sărbătoarea care a dat startul celorlalte sărbători, de sfârșit de an a fost Sf. Andrei. În seara din ajunul acestei sărbători, imediat ce se întunecă afară, peste sat un sunet de corn sfâșie liniștea serii, tobele încep să bată și dincolo de emoția sfântă a acestui moment, gospodinele încep să coacă pe plita sobelor, acea lipie tradițională, numită turtă, care se mănâncă cu usturoi la masa de seară, într-un ritual în care dragostea, respectul și credința în cele sfinte își dau mâna, consolidând pentru mai departe o societate ce vine în istorie de milenii.

Copiii mai mari sunt îndemnați să meargă în curtea casei de trebuie să însemneze porțile,

ușile și ferestrele, sub semnul crucii, cu usturoi. Ritualul are ca scop alungarea duhurilor rele. În toată copilăria mea, am săvârșit acest ritual cu o emoție de nedescris. De cele mai multe ori, în ajunul sărbătorii Sf. Andrei era o ceață groasă, iar eu știam că merg să fac acest semn ca lupii să nu vină la vitele noastre. Mereu mă temeam să nu mă întâlnesc cu lupii. Când terminam treaba, veneam în casă, unde mă aștepta bucuria sfântă a comuniunii din sânul unei familii absolut minunate. Asta era întotdeauna la baza a ceea ce urma să aducă luna Decembrie. Urma, nu după multă vreme sărbătoarea Sf. Nicolae, când noi, cei mici, ne așezam ghetuțele și așteptam ca Moș Nicolae să ne aducă mici daruri. Evident, ghetuțele trebuiau curățate și aranjate frumos, altfel...Moșul nu venea...Pregătirile de Crăciun debutau încă din primele nopți ale lunii Decembrie, când în familie se cântau colinde, sub îndrumarea atentă a părinților. Se împodobeau bradul, iar noi, cei mici, cântam cântecul bradului. Era ceva magic în tot ce aducea luna Decembrie. În copilăria mea, Crăciunul era foarte darnic și în zăpadă. Uneori, zăpada depășea înălțimea gardurilor, dar noi, ne organizam în mici cete și porneam pe drumurile și ulițele satului, iar satul se transforma parcă într-un mic Rai unde răsunau în ajunul Crăciunului colinde foarte frumoase. Erau vremuri în care ordinea lucrurilor și fișcul ne defineau cu fidelitate spiritualitatea.

După Crăciun, luam o pauză de câteva zile și apoi, în aceleași cete de copii mergeam cu uratul pe la fiecare casă. Ne întorceam seara, uzi la picioare, obosiți, dar fericiți că am fost cu uratul. Nu ne interesa dacă primeam sau nu bănuți, deși bătrânii erau foarte atenți cu noi. Important era să facem oamenii fericiți cu frumoasele noastre cântări, căci pe vremuri, la plugușor, când se îndemna, mânați măi ! copiii răspundeau cu un refren foarte frumos și duios. Era o mare încântare să ascuți micuțele cete de urători. După ziua plugușorului, urma, desigur, semănatul când cei mai mici copii mergeau dis de dimineață pe la casele oamenilor și strigau fericiți: Sănătate noului An! Sănătate noului An! Decembrie își încheia sărbătorile sale, dar urmau micii magi, care umblau cu steaua și vesteau prin cântările lor nașterea Domnului...Astăzi vă puteți întreba, cu un îndreptățit temei, cum de se puteau întâmpla toate aceste minuni atunci? Iar răspunsul vine cu lacrima sa: da, se întâmplau

pentru că societatea era mult mai bine așezată în rosturile ei, iar societatea rurală trăia încă intens după legiurile noastre strămoșești: Decalogul, Calendarul Ortodox, sau al altor confesiuni religioase și după spiritul învățăturilor sacre. Pe la 21 de ani, priveam de pe o colină satul, în noaptea de Crăciun, și în fața mea, în feeria unei ninsori de basm vedeam prefigurat Raiul! Era o imagine de vis: Lumini, zăpadă și colinde de peste tot...Atunci i-am spus fratelui meu: privește satul! Peste 25 de ani nimic nu va mai fi așa! Și din păcate așa a fost și așa este... Sărbătorim Crăciunul și acum...dar lipsa copiilor ne dezvăluie un viitor trist pentru tot ce a fost cândva raiul pe pământ. Dumnezeu să fie cu noi cu toți, îmbrățișând toate lumea în mod egal și binecuvântând-o cu dreapta Sa !

Ilarion Boca

SCRISOARE PENTRU VOI

Copii din alte calde zări
 Vă-mbrățișez, pentru-nceput,
 Și vreau să spun, mi-e dor de voi,
 Mi-e tare dor și vă sărut.
 Sunt frate bun cu voi din veac
 Și-avem din veac același vis :
 O casă demnă pentru toți
 În micul nostru Paradis.
 Am auzit că de Crăciun
 Lui Jenyfer, bătrânul Moș,
 Din ciocolată i-a adus
 Un cal, o stea și un cocoș.
 Lui John, isteț precum îl știți,
 Un elefant, un tort și-un ou,
 Un clopoțel din fulgi de nea
 Să ne colinde în an nou.
 La geamul meu, cu stele-n ochi,
 Atât de mult am așteptat...
 Dar Moșul nu m-a mai găsit
 Că stau departe într-un sat.
 Așa am adormit, târziu,
 Visând un brad ca în povești,
 Când mama mi-a șoptit, duioasă:
 Hai puiul mamei, că răcești.
 La pieptul ei am stat o vreme
 Lăsând căldura-i să mă-mbete,
 Iar Crivățul urla sub streșini
 Și-n geamuri se izbea cu sete.
 În ochii ei, mereu senini,
 Două steluțe s-au aprins

Și mi-am lăsat în jos privirea
 Așa cum face un învins.
 Zadarnic a venit Crăciunul,
 Zadarnică e seara sfântă,
 Când Moșul mitic nu mai vine
 Și nici colinda nu se cântă.
 Zadarnic vine și zăpada
 În viscolire grea de sus
 La geamul cu lumina slabă
 Veghează candela Iisus.
 Urgia parcă se-ntetește
 Și geme-n pod o veche grindă
 Iar eu prin alte lumi port satul
 În cea mai nobilă colindă.
 Am obosit de-atâta cântec,
 Dar de-aș muri merg mai departe
 Cu Moșul meu pribeag în suflet
 Și mama mai presus de moarte.
 Așa s-a dus din nou Crăciunul,
 A câta oară nu mai știu...
 Îmi urcă lumânarea-n mituri
 Și-mi ninge-n suflet cu târziu.
 Mă-nvăluie tăcut o umbră
 Sub bradul ce spre cer se-avântă

Iar anii mei se-ntorc în poartă
Într-o colindă veșnic sfântă.
Aș vrea să ies cu dreaptă plată
Măcar c-un măr să-i răsplătesc...
Dar vântul bate crunt sub streșini
Și magii fragezi nu-i găsesc.
Mă-ntorc din nou sub Pomul Vieții,
Suspină focul în cămin :
Am fost și mag și Moș cuminte
Am fost și mult, dar și puțin...
Am fost atâta cât se poate
Într-o lumină ce s-a frânt

Dar candela mi-a fost curată
Și adevărul veșnic sfânt.
Se-aud pe deal colindătorii,
Zăpada greu m-a troienit,
Iar focul se-mpletește-n vatră
Cu satul ce-a plecat în mit.
Acum, departe-n amintire,
Mai doare încă tot ce-am vrut
Și-nchei cu-o stea arzând sub geană,
Mi-e dor de voi și vă sărut.

Ilarion Boca

Tradiții și obiceiuri de Crăciun în România

Decembrie - Undrea - este a 12-a lună a anului în calendarul Gregorian, cu o durată de 31 de zile. Numele provine din cuvântul latinesc decem (care înseamnă zece), pentru că decembrie era a zecea lună în calendarul roman. Datorită sărbătorilor de iarnă, această lună este caracterizată prin bucuria dăruirii, liniștea sufletească și spiritul pertecerilor. Decembrie stă sub semnul darului. A mai rămas foarte puțin timp până la cea mai așteptată sărbătoare a românilor.

România este o țară cu multe tradiții de Crăciun. Datinele și obiceiurile s-au transmis din generație în generație, încă din perioada pre-creștină. În toate zonele istorice ale României, în centrul sărbătorilor de iarnă se află familia

și credința într-un an mai bun și mai prosper.

Istoria Crăciunului în România

Crăciunul s-a sărbătorit încă din perioada pre-creștină. Se spune că în data de 25 decembrie, dacii sărbătoreau Saturnaliile. Aceasta era sărbătoarea în care oamenii bogați făceau cadouri celor săraci.

De asemenea, vechile legende spun că în ziua de Crăciun, coborau din munți ciobani îmbrăcați cu piei de oi. Aceștia aduceau crengi de vâsc, pe care îl foloseau ca leac pentru bolile oamenilor și animalelor. Încă din străbuni, Crăciunul a fost asociat cu focul și lumina. Oamenii își luminau curțile și casele, pentru ca Zeul Soare să-și reîncarce puterile. Crăciunul a devenit încetul cu încetul, o sărbătoare creștină.

Dintre obiceiurile românești, cel care a ajuns aproape să se identifice cu sărbătoarea Crăciunului este colindul de Crăciun. În Ajunul Crăciunului, cete de colindători merg la casele oamenilor cântând ”Bună dimineața la Moș Ajun”.

Colindele de Crăciun -

Colindele acestea străvechi, care au legănat copilăria noastră și a părinților noștri, a poporului nostru.

Crăciunul fără colinde ar fi mult mai trist, însă puțini știu de unde a început povestea colindului. Colindele sunt legate de perioada precreștină. Cântecul pe care

le păstrăm și cântăm și azi în preajma sărbătorilor sunt o încercare de a reproduce evenimentele relatate în Biblie. Însă istoria colindelor începe înainte de nașterea lui Iisus. Inițial, colindele aveau un rol ritual, de urare pentru fertilitate, rodire și belșug. Acest obicei era legat fie de începutul anului agrar, adică de venirea primăverii, fie de sfârșitul său, toamna în perioada culegerii recoltei. Colindele erau folosite inclusiv pentru alungarea spiritelor rele și pentru a mijloci reîntâlnirea cu cei plecați pe tărâmul

celălalt. După ce au căptătat o conotație biblică, colindele au păstrat doar ritmul unui cântec de sărbătoare și versurile au fost adaptate astfel încât să fie în acord cu noua semnificație.

Umblatul cu Steaua de Crăciun -

Unul dintre obiceiurile cele mai cunoscute ale copiilor colindători este umblatul cu Steaua. Acest obicei evocă momentul în care, la nașterea lui Iisus, pe cer s-a ivit steaua care i-a călăuzit pe magi. Cele mai cunoscute cântece de stea sunt ”Steaua sus răsare”, ”Trei păstori se întâlniră”, ”O, ce veste minunată”,

“În orașul Viflaim”. Spre deosebire de colinde, transmise de la o generație la alta prin viu grai, cântecele de stea au fost culese în cartea lui Anton Pann, care a apărut în numeroase ediții. Alt obicei cunoscut este Vicleimul, o formă de teatru popular care semnifică nașterea lui Iisus. Inspirat din literatura bisericească, Vicleimul păstrează detalii din colindatul cu măști. Altă formă de teatru popular sunt Irozii, în care personajele centrale sunt împăratul Irod, pruncul Iisus, magii.

Umblatul cu capra de Crăciun –

Umblatul cu capra este un obicei de Crăciun ce ține, de regulă, de la Crăciun până la Anul Nou. Numele acestui obicei variază de la o regiune la alta - cerb în Hunedoara, capra sau țurcă în Moldova și Ardeal, boriță în Transilvania. În Muntenia și Oltenia capra e denumită brezaia.

Capra este însoțită de o ceată zgomotoasă cu nelipsiții lăutari care acompaniază dansul caprei, care sare, se rotește și se apleacă, în același timp bătând ritmic din fâlcile de lemn. Spectacolul se remarcă mai ales prin originalitatea costumului și a coregrafiei. Cercetătorii presupun că dansul caprei provine din ceremoniile sacre arhaice închinare renașterii divinității.

Primul colind, care se cântă la fiecare casă, în Ajunul Crăciunului, este colindul de ușă sau de fereastră. Prin această colind se invocă trezirea rituală a gazdelor, pentru a-i întâmpina pe

colindătorii ce le aduc vestea nașterii lui Hristos și pentru a se pregăti să celebreze marea sărbătoare a Nașterii Domnului: “Sculați, sculați, boieri mari / Florile dalbe / Sculați, voi, români plugari / Că vă vin colindători/ Noaptea pe la cântători / Și v-aduc un Dumnezeu/ Să vă mântuie de rău / Un Dumnezeu nou născut”. Refrenul “Florile dalbe”, des întâlnit în poezia colindelor, are astăzi numai o valoare simbolică. Se presupune, însă, că la origine el era o formulă magică, rostită concomitent cu atingerea persoanei colindate cu o ramură înflorită de măr.

Citarea ramurii de măr în colinde, la fel ca și folosirea ei rituală, avea rostul de a transmite omului calități atribuite plantei: energie și vigoare și este întrucâtva înrudit cu obiceiul sorcovitului de Anul Nou.

După ce colindătorii termină de cântat la fereastră, gazda îi invită în casă. Primul colind pe care îl rostesc aici este colindul de masă, cântat în fața mesei de Crăciun încărcată cu colaci, nuci, mere și alte produse tradiționale. Sensul acestui colind este de a trece belșugul, sugerat prin bogăția și varietatea produselor alimentare așezate pe masă, dintr-un an în altul. Urmează colindul “cel mare”, adresat gazdei. Ceata colindă apoi, pe rând, pe toți membrii familiei. Primul dar oferit colindătorilor este colacul, semn al belșugului. Cel care conduce grupul de colindători mulțumește gazdei pentru daruri.

Cântecele de stea românești provin din diverse surse. Din lumea bizantină ortodoxă, din lumea bisericii catolice ori creațiile culturale ale neamului nostru.

Bradul de Crăciun

Bradul este cel mai important arbore al românilor. Este prezent în toate cele trei etape ale vieții unui om: botez, nuntă și înmormântare. A devenit o tradiție de Crăciun pentru că se spune că

este arborele ce aduce prosperitate, noroc și fertilitate.

Crăciunul este cea mai îndrăgită sărbătoare de iarnă. Este așteptată cu bucurie de copii, dar și de cei mari. Se sărbătorește în toate colțurile lumii, având tradiții și obiceiuri specifice fiecărei culturi. În România, Crăciunul este întâmpinat cu mese îmbelșugate, colinde și case împodobite cu brazi și luminițe.

CRĂCIUN FERICIT !

Orient Românesc, decembrie, 2018

TRADITIONS D'HIVER EN ROUMANIE

En Roumanie, malgré un hiver rude par le froid et la neige, les gens n'en oublient pas pour autant la joie de vivre. C'est à travers les fêtes de fin d'année, que l'on sent s'éveiller les esprits des fêtes. En effet, du 24 décembre jusqu'au 7 janvier, les chaumières n'ont qu'une occupation, célébrer le calendrier religieux, à travers trois événements importants, le jour de Noël, le jour de l'An et l'Epiphanie. Pendant ces quinze jours, représentations musicales, artistiques, culturelles vont se succéder avec un répertoire inépuisable de chants, de danses, de costumes afin de représenter ces croyances, ces symboliques propres au roumain.

Noël en roumain se dit: CRACIUN et le père Noël: Moș Crăciun. Cette fête a su garder toute sa tradition religieuse et son folklore. Le rouge, le noir et le blanc sont les couleurs fétiches du traditionnel costume folklorique roumain. Le noir de la nuit hivernale, qui tombe très tôt en décembre, le rouge des parures des enfants qui parcourent les rues au soir de Noël pour chanter la naissance du Christ, et le blanc de la neige qui habille le pays scintillant à perte de vue sous les étoiles... L'arbre de Noël est décoré le soir du Réveillon avec des noix, des marrons, des noisettes, des bonbons, des chocolats emballés dans du papier coloré et des pommes.

Steaua / L'Etoile

“**Steaua**” est une création artistique, qui sert à célébrer la naissance de Jésus. Les enfants confectionnent une étoile en bois, qu'ils ornent de papiers colorés, d'images de la naissance de Dieu, avec de petites lumières qui la rendent étincelante. Le jour avant Noël, les enfants vont

de maisons en maisons avec l'étoile, “**Steaua**”, chanter aux fenêtres, des chants célébrant la naissance de Jésus.

Dans certaines régions, des spectacles populaires avec des pièces ironiques bibliques sont organisés. C'est un très beau spectacle, de voir les enfants, vêtus autrefois en habits traditionnels, chanter des chants anciens, qui se perpétuent de générations en générations.

Chansons de Noël /Colinde

Les „colinde” sont des chants religieux chantés la veille de Noël et le soir du Nouvel An par les enfants. Les enfants vont de maisons en maisons chanter ces chants sur le seuil de la porte, ils se dépêchent afin de faire le plus de maisons possibles dans le but de recevoir le plus possible de présents. En effet, en échange de ces chants, les enfants recevaient autrefois des noix, des pommes, des gâteaux qu’ils se partageaient entre eux et mettaient dans leurs sacs. Aujourd’hui, ils reçoivent de l’argent.

Le contenu des chants est lié à la symbolique de la religion, des vœux pour la nouvelle année. La fenêtre est un prétexte exceptionnel pendant les fêtes d’hiver, pour cela, ces chants sont aussi appelés “chants de fenêtres”. Toutes les maisons sont ouvertes, les chiens attachés, attendant impatiemment les “colindători”. Il existe environ 400 “colinde”.

Les petits chevaux / Căiuții

“Les petits chevaux” sont des danses où l’on imite des cavaliers sur de faux chevaux. Chacun est vêtu de l’habit traditionnel local, portant à hauteur de la taille une tête de cheval en bois. En fonction des régions, des départements

et même des villages, ces chevaux revêtissent des formes et ornements différents. Certains chevaux ont le cou très long, d’autres plus court, une petite bosse en bas du dos rappelle la queue du cheval. Les ornements sont faits en papiers crépons de différentes couleurs, la tête du cheval est représentée avec sa crinière.

Les enfants, puis leurs parents et leurs grands-parents, à tour de rôle, présentent la chorégraphie propre à leurs villages de la danse des chevaux. Une danse très dynamique, rythmée et ponctuée par les bruits des sifflets donnés par quelques danseurs.

La danse de la chèvre / Capra

La danse de la chèvre s'est répandue dans tout le pays au XIX-ème siècle et est considérée comme une danse païenne. La symbolique qui ressort de cette ancienne tradition, est qu'en s'habillant avec la peau d'un animal, la personne lui emprunte ses qualités, comme la force, le courage, la ruse.

Avec le masque de chèvre se présente les souhaits du Nouvel An sous la forme d'un petit spectacle qui prend forme dans la cour de chaque maison du village : la chèvre saute, danse, fait diverses exhibitions ou fait la morte, mais quand plus tard on lui promet différents présents, elle revive immédiatement!

La danse de la chèvre est interprétée par un enfant ou un adulte déguisé en chèvre. Le déguisement se compose d'un museau en bois, relié par un fil, qui permet les claquements de la mâchoire qui donne la cadence à la danse et au chant. Ce déguisement est vif en couleurs. C'est une très belle danse, vive et amusante rythmée par les coups de fouets du meneur de la troupe.

La petite charrue / Plugușorul copilor

“Plugușorul”, la petite charrue, est une tradition ancienne unique qui se déroule le soir du réveillon du Nouvel An : elle décrit un cycle agricole complet, racontant à travers ces vers d'une grande beauté, l'évolution du travail agricole, de la semence du blé jusqu'à la moisson et à la fabrication du pain. “Plugușorul”, petite charrue est le diminutif de “plug”, charrue.

Lors de cette tradition, les petits enfants, ainsi que toutes les générations se promènent dans le village en charrette tirée par des boeufs. Cette tradition est liée aux rites destinés à assurer la fertilité de la terre.

Sorcova

Le premier jour de la nouvelle année, les enfants, généralement, marchent avec la “Sorcova”. Sorcova est un bâton décoré de fleurs artificielles (en papiers) avec lequel on touche les gens tout en chantant “sorcova”. En touchant les gens, les enfants leurs adressent leurs vœux en suivant le rythme des vers de la chanson. La symbolique de cette tradition est la croyance en la magie par le contact, en touchant les gens avec le bâton orné “sorcova”, on leur transmet la force de fleurir comme un pommier ou d'être fort comme une pierre. Autrefois, “sorcova” était une vraie pousse de pommier qui était spécialement entretenue pour qu'elle pousse les jours de Noël et du Nouvel An.

Saveurs de Roumanie

Le dessert traditionnel de Noël - le "Cozonac".

Cette brioche farcie de fruits secs exige une longue préparation qui commence tôt la veille de Noël. C'est une préparation longue car elle ne se conçoit qu'en grande quantité et doit nourrir toute la famille pendant la semaine de Noël ! Pour 5 kg de farine, on utilise 30 œufs et 3 kg de sucre blanc. Le pétrissage de la pâte doit durer au moins deux heures. La farce se compose quant à elle de noix pilées, de jaunes d'œuf, de raisins secs, de vanille, de rhum et de 2 kilos de sucre, pas moins ! Un peu lourd, ce régime ? Il faut dire que ce festin vient après une période de jeûne d'une, voire de cinq semaines.

"Cozonac" - Le **"cozonac"** - c'est le gâteau traditionnel des Roumains. Il est de toutes les fêtes, à Pâques comme à Noël, au baptême comme au mariage. Toutes les maîtresses de

maison ont une recette qu'elles tiennent de leur mère, qui l'avait tenue de sa mère et ainsi de suite.

Le premier "cozonac" se perd dans la nuit des temps, d'une cuisine où il y avait déjà la levure. À la campagne, on en faisait d'énormes quantités et on brassait la pâte dans le pétrin en bois et, naturellement, pour la confection, le mari ou le grand fils avait sa part, s'il le voulait bien... La douce pâte doit être bien pétrie jusqu'à ce que des bulles d'air apparaissent. Le "cozonac" est une liturgie, un rite magique. Il a ses secrets, son ambiance, ses lois. Tout doit être propre. On s'oblige à se concentrer, à le préparer avec soin et amour, dans une cuisine où il fait chaud, où les portes ne doivent pas claquer (il tomberait!), où il ne doit pas y avoir de courants d'air (la pâte ne lèverait plus!)... Enfin, la cérémonie de la préparation du "cozonac" doit trouver la maîtresse de maison, pure de corps, la paix en l'âme et le repos dans l'esprit.

Orient Românesc, décembre, 2018

Vasile Alecsandri - Iarna

Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineța ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împrejur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopilor înșirați se perd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele perdute sub clăbuci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și dismiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

CIOBURI DE GÂNDURI

La mulți ani România !

La mulți ani români !

ALĂTURI CU ȚARA

Alături cu Țara în gând și în faptă,
În glasul ce cheamă la dreaptă Unire,
Purta-vom pe umeri porunca-nțeleaptă ;
Că ea ne e mamă și-ntâia iubire.

Alături cu Țara spre vremuri ce vin
Să fim ca și munții ce-s borne și-n dor
Pe gura de rai ce ni-i darul Divin
Și vatră de aur și sfânt viitor.

Alături cu Țara fii veșnic române,
Statornic în rugul și-n crezul străbun
Că soarele păcii nîcicînd nu apune,
Ci urcă prin veacuri spre-un mâine mai bun !

În cântec strămoșii spre Alba coboară
Că iată și cerul e-alături de ȚARĂ !

*Fie ca flacăra Unirii să ne lumineze gândurile și sufletele cu
lumina iubirii străbune care a stat la temelia neamului nostru
românesc !*

Marion Boca. 24.XI.2018.